

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 13 (305)
Anul X
1 aprilie 1961

Îndrăzneală
(pag. 3-4-5-6)

Biblioteca Centrală
Regionă a
Hunedoara-Deva

1 ÎN PLINĂ ÎNTECERE PENTRU CALITATE. Pe porțile uzinei „Steaua Roșie” din București va ieși în curând încă o remorcă basculantă. Înainte de aceasta însă, remorca este supusă unui ultim și sever examen de calitate: verificarea instalației hidraulice.

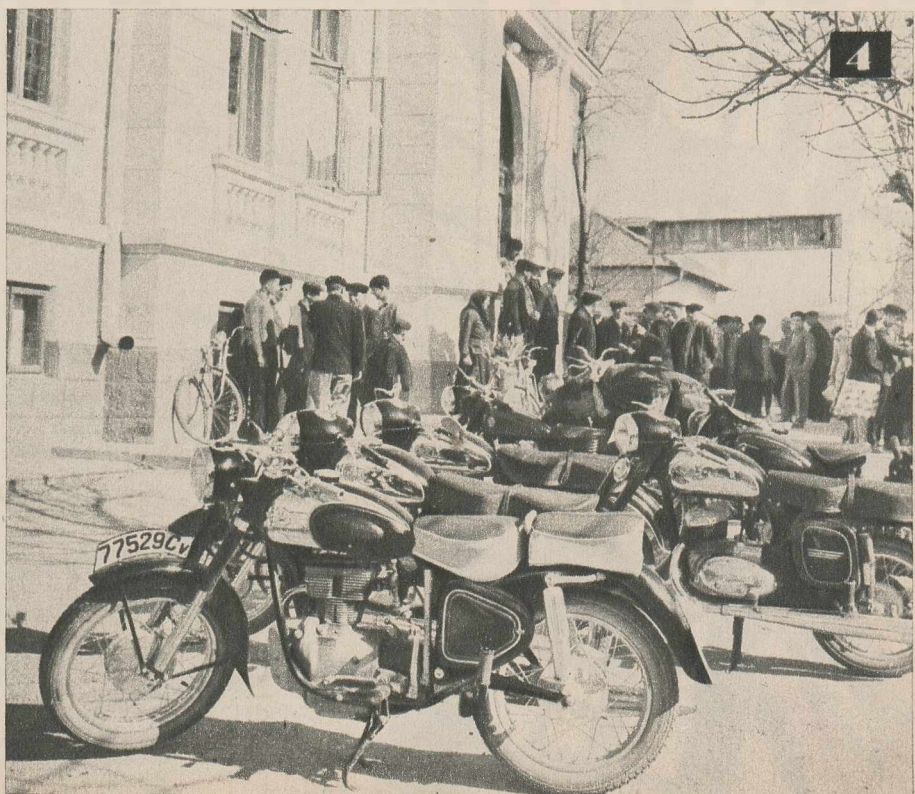
2 ÎN ÎNȚIMPINAREA MĂRETEI ANIVERSĂRI DE LA 8 MAI. În aceste zile în care poporul nostru se pregătește să aniverseze 40 de ani de glorioasă existență a partidului, Muzeul de istorie a Partidului Muncitoresc Român cunoaște o deosebită afluență. Iată în fotografie un grup de elevi ai Școlii medii nr. 3 din Craiova, aflați în excursie la București (în vacanța de primăvară), urmărind cu atenție și emoție explicațiile ghidului în fața machetei ce reprezintă zidurile Doffanei.

3 O NOUĂ EXPOZIȚIE ÎN CAPITALĂ. În localul A.R.L.U.S. din strada Batiștei s-a deschis recent expoziția intitulată „Ocrotirea naturii în R. P. R.”, cercetată cu interes de public.

4 DUMINICĂ ÎN SAT. În fața sediului G. A. C. „Drumul lui Lenin” din comuna Cetate, regiunea Oltenia. Prezența impresionantului număr de motociclete nou-nouțe aparținând colectivităților este și ea un semn al bunăstării mereu crescânde.

fotocronica
FLACARII

INDRĂZNEALA

2

PROIECTANȚII DE LA „PROIECT-BUCUREȘTI”,
CONSTRUCTORII ÎNTEPRINDERII ȘANTIER Nr.
5, AJUTAȚII DE METALIȘTII DE LA ÎNTE-
PRINDEREA DE PRODUCȚIE INDUSTRIALĂ Nr.
139, AU CREAT O NOUĂ „FABRICĂ DE CASE”

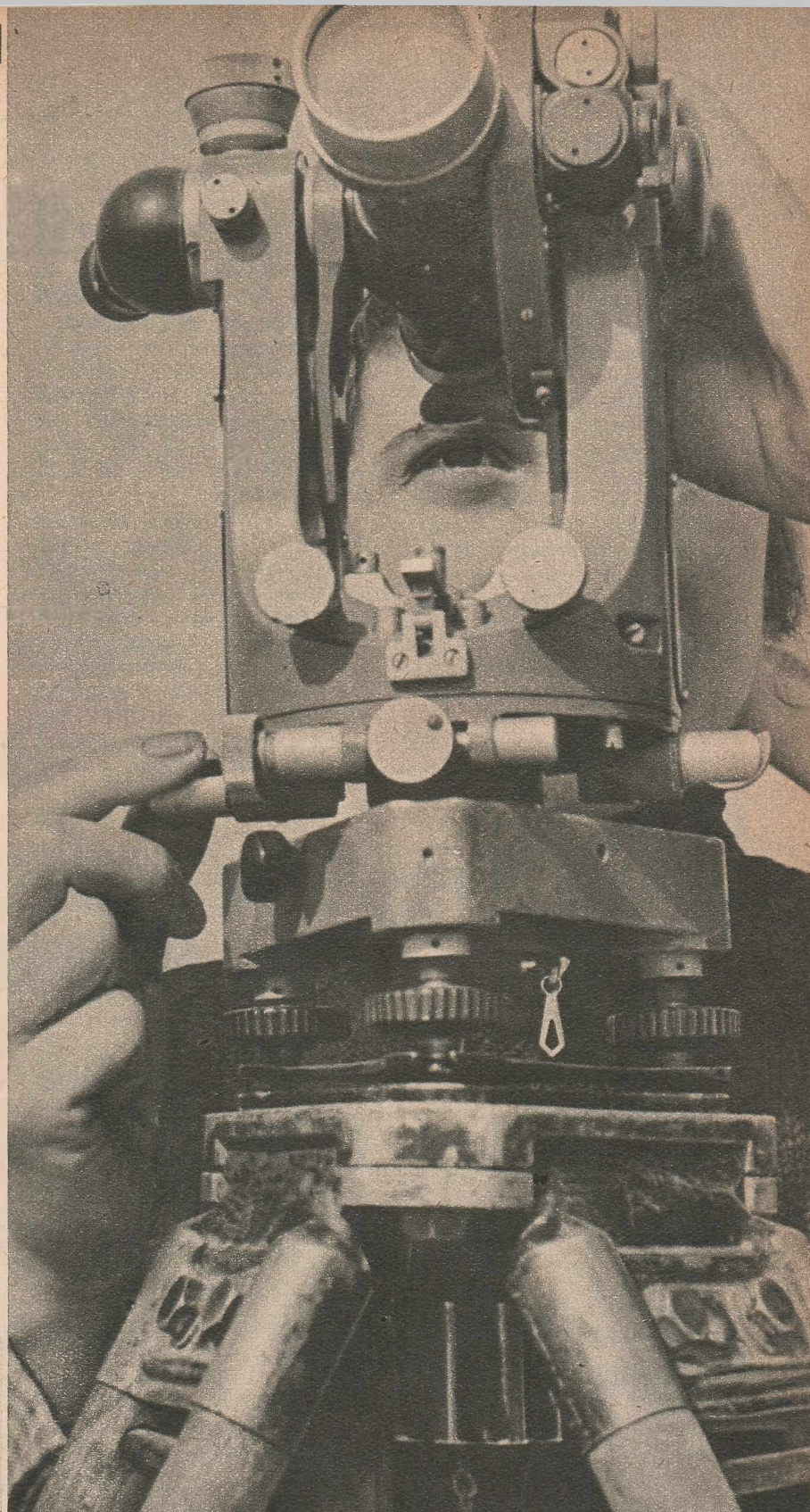
Sintem foarte aproape, dar șantierul experimental încă nu se vede. Și el trebuie să fie totuși aici, la două sute de metri de Piața Chibrit, pe Calea Griviței. Lucrarea e la început dar ar trebui să se vadă măcar macaraua, gigantica macara-turn, rotindu-și brațul cu care manipulează panourile de prefabricate; ar trebui să vedem platformele (treilerele) săltând greoi sub încărcătura lor de beton și cotind stingaci, cu toate cele douăsprezece roți. Dar nu apare macaraua-turn, nu circulă treilere și — de neconceput! — nu se aude vacarmul șantierului.

— Am ajuns — spune inginerul proiectant. Se lucrează în plin.

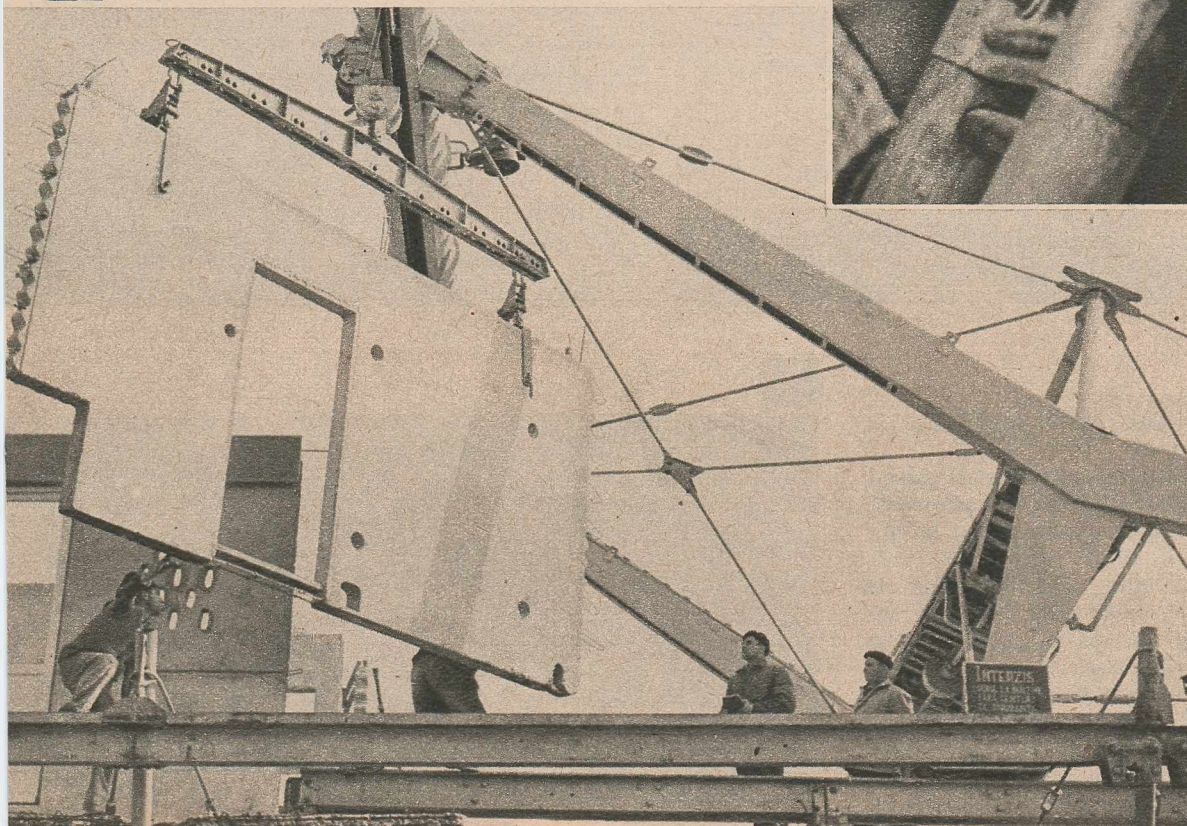
Dar aici e numai o hală (și încă destul de scundă), o șină galbenă aeriană pe care circulă domol panourile de prefabricate și etajul întâi al unui bloc pe care se mișcă, asemeni unui scarabeu metalic, o mașină care... care nu seamănă a nimic cunoscut, numită macara reversibilă.

Și — culmea! — un om mătură. Se mătură pe șantier! E ca și cum ai asculta muzică într-un atelier de cazangerie.

Imaginea clasică a șantierului de construcții, a șantierului clocotind de mișcare, gălăgios, a șantierului

1

1 Panoul-perete în curs de montaj. Se văd clar capetele firelor ce vor fi sudate, îmbinarea fiind apoi monolitizată cu beton.

2 „Atenție! Reperul de montaj cinci centimetri mai spre stînga”. Astfel, înainte de a fi montat, panoul are locul trasat cu precizie.

pe care oamenii trebuie să circule, dacă nu în cizme de cauciuc măcar în bocanci — s-a răsturnat.

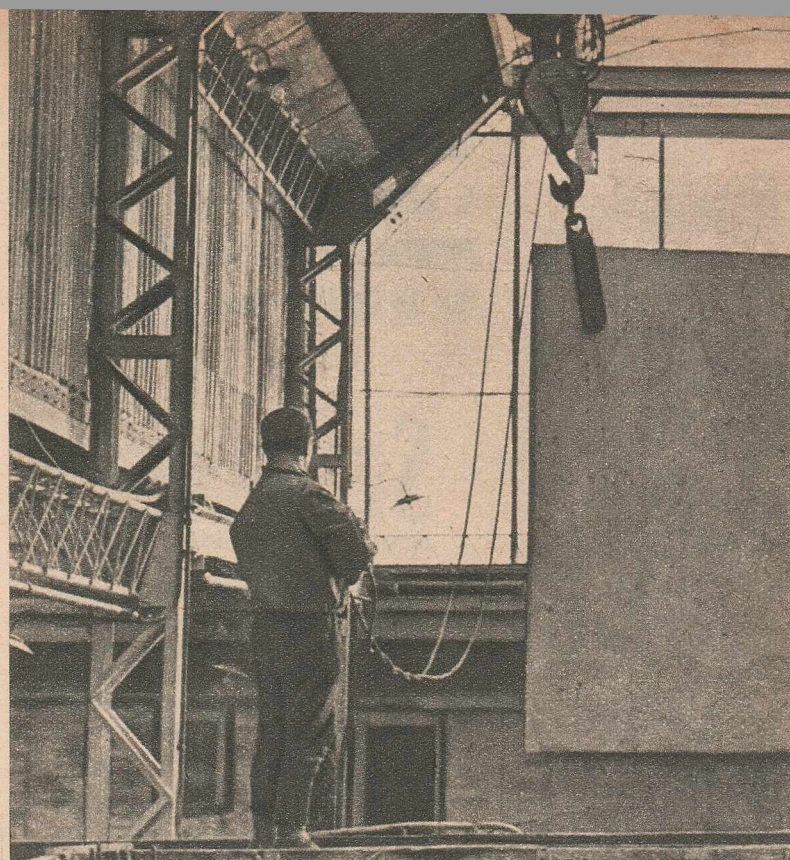
În ciuda titlaturii de „șantier experimental“, nu sîntem totuși într-un laborator care elaborează un prototip. Din cele 3 000 de apartamente ce se ridică pe Calea Griviței, 960 vor fi construite de șantierul experimental. Iar ritmul preconizat al executării lucrărilor este de 4 apartamente într-un schimb.

S-ar putea spune că avem de-a face cu o fabrică de case. Dar și „Progresul“ e o fabrică de case: toarnă pereți, planșee, scări și le trimite la domiciliul clientului. Și atunci? Ce reprezintă atunci acest atelier acoperit cu polietilenă (numit poligon de prefabricate)? Ce reprezintă monoraiul și macaraua reversibilă? O fabrică ce lucrează la „domiciliul clientului“ și care, în clipa cînd aci totul se va termina, va fi demontată, începînd cu acoperișul, și transportată pe alt șantier.

Totul e deci mobil pe șantierul experimental de pe Calea Griviței:

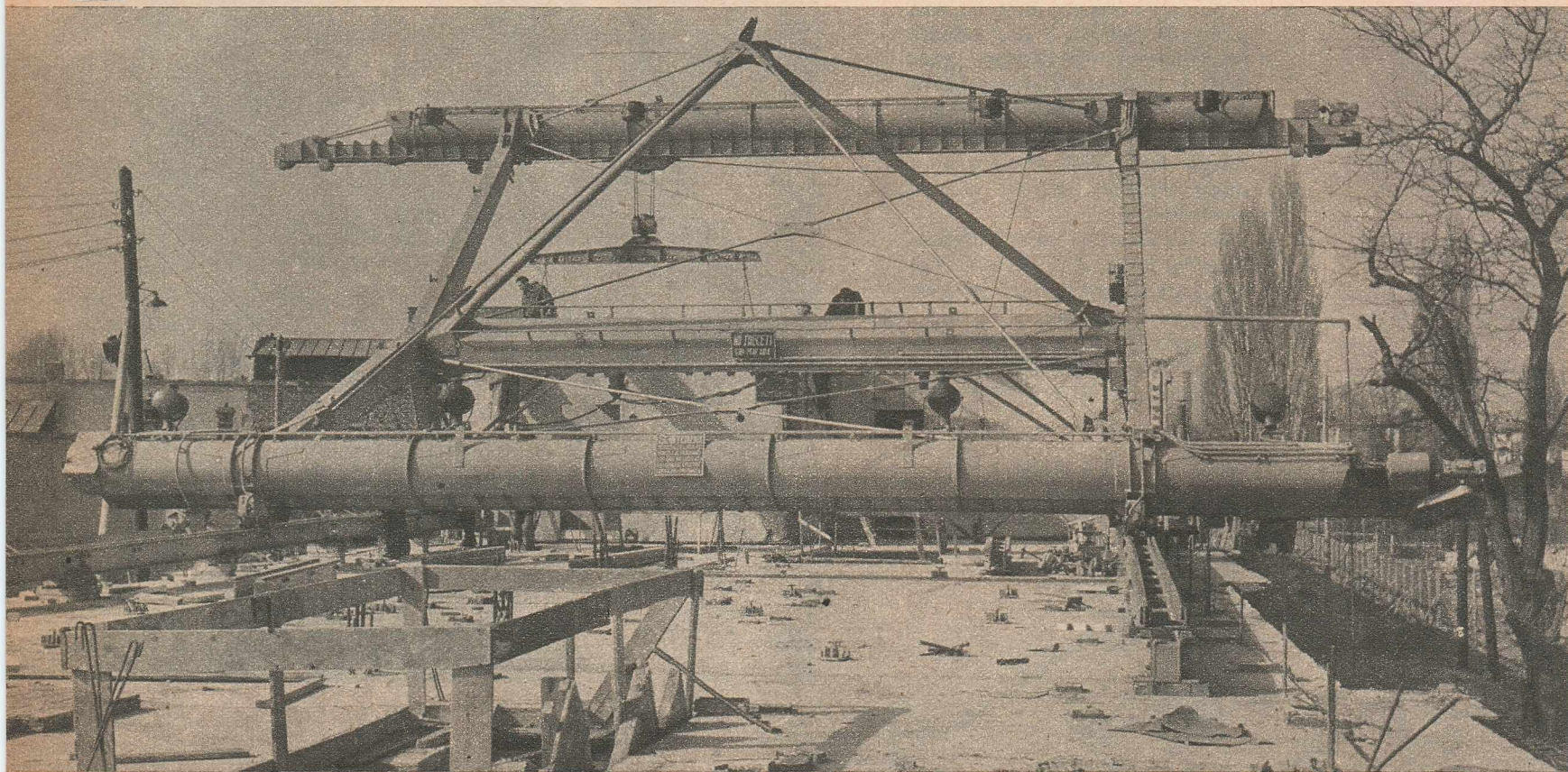
alt ritm, impus de zeci de factori care scapă montorilor. Este deci nevoie și de un depozit intermediar în apropierea construcției, în care prefabricatele să-și „aștepte“ rîndul la montaj. Și toate acestea costă. Costă treilererele, drumurile, tractoarele, costă depozitul intermediar. Antecalcularele arată că reducînd cu numai 500 de metri distanța de transport a prefabricatelor necesare celor 2 000 de apartamente din b-dul 1 Mai, costul construcției ar scădea cu 400 000 lei! De obicei însă, prefabricatele sînt montate la șase, șapte, zece, cincisprezece kilometri de locul unde au fost produse.

Atelierul mobil reduce nu numai transportul; el reduce propriile sale investiții, amortizîndu-le mult mai repede decît o fabrică fixă. Și dacă aceste argumente economice vi s-ar părea insuficiente, luați în considerație doar argumentul calității: transportul echivalează uneori cu un mic cutremur. Culcat pe treiler, planșeul e supus unor zguduiri... seis-

3

4

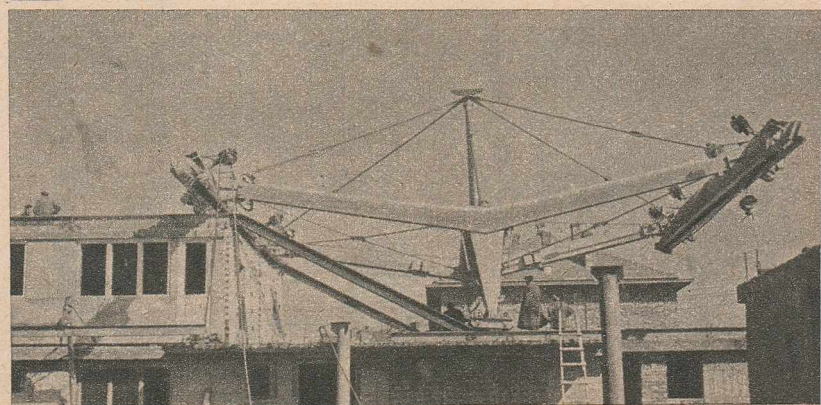
atelierul, calea de transport, macaraua.

Pînă acum (și acum încă) prefabricatele, confecționate în fabrici stabile, erau (și sînt încă) transportate pe șantierele de construcții cu treilererele — niște platforme mari pe pneuri. Dar pentru a remorca treilererele e nevoie de tractoare și pentru a le face să circule — de drumuri. Trebuie deci să se construiască drumuri de o parte și de alta a viitoarei clădiri, pe care să se miște aceste platforme greoaie. Iar montajul se desfășoară într-un ritm și transportul panourilor în

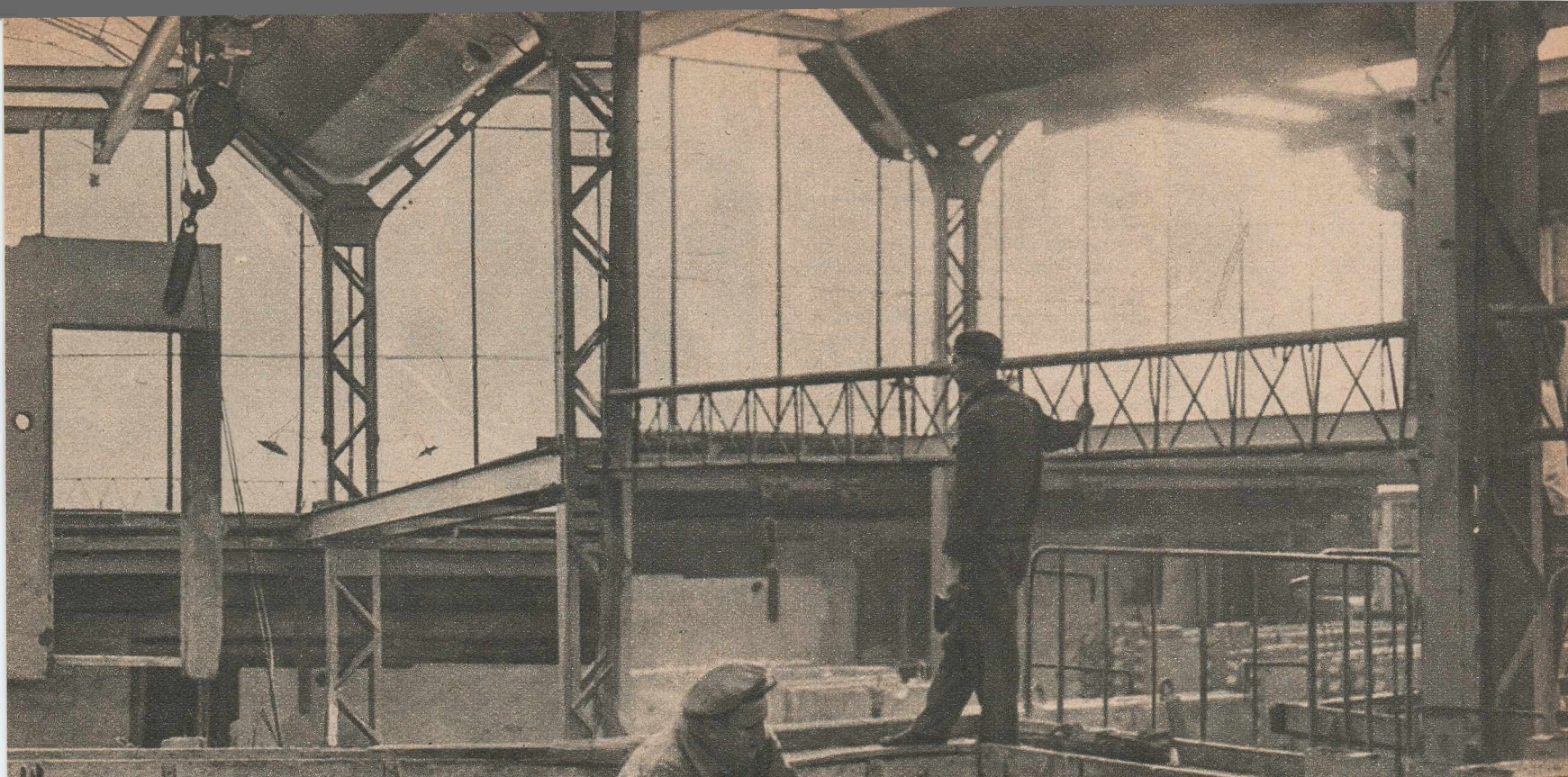
mice care uneori duc pînă la fisurare.

Totuși cum poate ajunge panoul la clădire, dacă nu e transportat? Numai dacă e confecționat la fața locului. El a început prin a fi turnat între două diafragme de mozaic, i s-au montat ferestre, instalații de apă și căldură, a fost lăsat să se usuce, a fost vopsit și — dacă prezintă defecte — retușat. Ridicat cu troliul, transportat în sensul fluxului tehnologic, apartamentul nouăsprezece e gata să părăsească atelierul pentru a se cățăra la

5

4

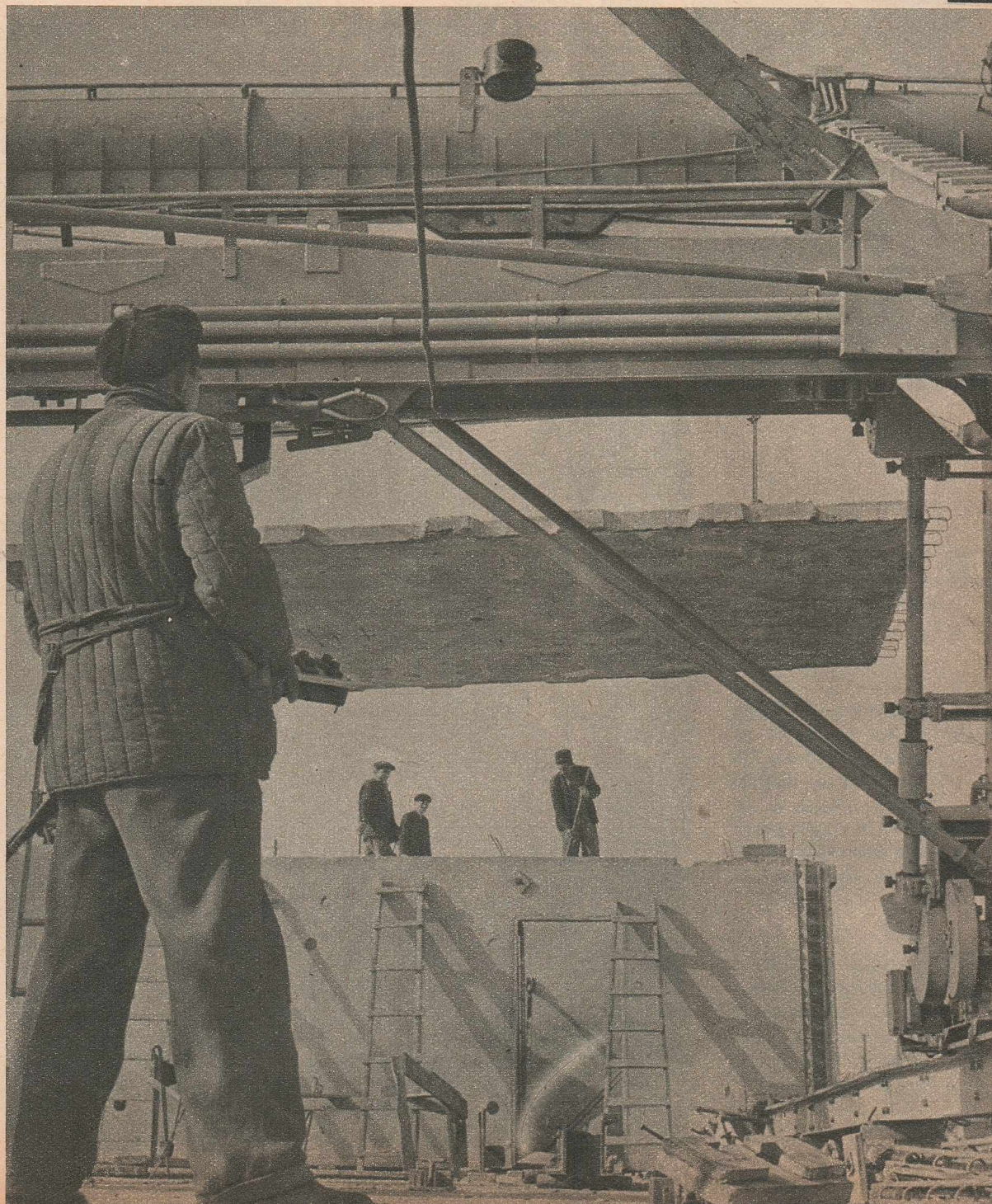
3 Panoul e transportat spre depozitare.

4 Vedere generală a macaralei. Grinda tubulară din față – care folosește ca leșt, fiind plină cu apă – se poate ridica prin golire luând rolul grinzii aflate în aer, care devine, la rândul ei, leșt.

5 Macaraua reversibilă, gata să urce pe planul înclinat cu cremaieră de la un etaj la altul.

6 ...lă-o urcând pe planul înclinat prevăzut cu cremaieră de la etaj la etaj.

7 Se montează un panou de planșeu.

7

6

etajul patru, între baie și dormitor. Dar cum?

Mai întâi cu ajutorul monoraiului.

Monoraiul e un soi de funicular în care cablul e înlocuit cu o șină rigidă. Jos pot fi oricâte hârtoape, gropi, movile de pământ — panoul, suspendat de rolele glisante pe monorai, alunecă nestingherit. Șina e sinuoasă — ea cotește prin spațiile atelierului și, ajungând în dreptul clădirii respective, o urmează în toată lungimea ei. Astfel nu mai e (din nou) nevoie de treiere, de drumuri speciale, de depozite intermediare, monoraiul ținând locul tuturor — sau, dacă vreți — făcându-le pe toate inutile.

Ajuns la capătul călătoriei pe monorai, panoul își începe drumul pe verticală. Aici intervine o macara bizară, macaraua-reversibilă — care nu seamănă nici cu macaraua-turn, nici cu macaraua-portal (numită „capră”), nici măcar chiar cu cea cățăritoare folosită la construcțiile cu schelet metalic. Macaraua-reversibilă e originală și aici proiectantul a dat răspuns unei multitudini de probleme.

Mai întâi pentru că ea nu necesită cale de rulare pe sol (teren nivelat, traverse, șine).

În al doilea rând pentru că ea poate ridica panouri de șase tone — în timp ce puternica macara-turn, care-și învîrte brațul de fier profilat deasupra orașului, saltă doar planșee de patru tone și jumătate — și asta nu fără efort, când sînt distanțate de coloana ei. În al treilea rând pentru că montarea ei durează trei zile cu calea de rulare cu tot, în vreme ce la precedentă, fără a socoti calea de rulare (teren nivelat, traverse, șine), montajul ține cel puțin șase zile. În al patrulea rând pentru că maca-

9

ragiul, fiind la doi pași de panoul montat, urmărește el însuși operația, în vreme ce în cabina macaralei-turn, aflată la zeci de metri de panou, trebuie să capete indicații, dacă nu prin semnalizarea cu fanioane — măcar din partea unui om ce are voce de stentor și plămîni de scufundător.

Dar dacă macaraua reversibilă n-are șine în jurul construcției respective sau nu încalecă de tot clădirea, ca macaraua-portal, cum lucrează?

Ea se montează deasupra parturului turnat monolitic, pe două șine. Începîndu-și lucrul dintr-un capăt al clădirii, ea montează, prin retragere, pînă aproape de celălalt capăt. Se fixează apoi un plan înclinat cu cremaieră de la parter la planșeul etajului unu, abia montat, și macaraua se cațără ca o enormă răgace, pînă ce ajunge la

10

următorul nivel. Fiind simetrică, prin schimbarea lestului, se rotește într-un balans foarte lent, spatele devenind față și, montînd cîteva panouri prin înaintare, ajunge la capătul clădirii, după care își reîncepe ciclul.

★

Să proiectezi o macara a cărei înălțime de lucru e practic nelimitată, o macara ce se ridică singură și care e manevrată prin apăsări de buton de un om care se plimbă pe acoperișul clădirii — aceasta a cerut colectivului inginerului G. Aznavorian nu numai ingeniozitate și pregătire tehnică, dar și îndrăzneală. Să înlocuiești o fabrică fixă printr-un atelier mobil care ancorează din loc în loc și lasă în urma lui un cartier întreg — aceasta cere nu numai o profundă documentație, dar și curaj. Să propui înlocuirea treierelor și tractoarelor cu o șină aeriană, suspendată în consolă — asta cere înaintea imaginației, îndrăzneală.

Totdeauna introducerea noului cere îndrăzneală. Și aici sînt noi panourile de șase tone care îmbracă întreg apartamentul, e nouă metoda de a îngropa în panouri instalațiile de încălzire, cele sanitare și, în parte, cele electrice, e nouă producția asta de pereți gata tencuiți și de podeste gata mozaicate.

E documentat, e tehnic, e normal — dacă vreți — dar e totodată nou și curajos. E o experimentare originală a industrializării construcțiilor, pe linia trasată de partid. E însușirea acestei linii în mod organic și totodată un răspuns imediat dat luptei pentru calitate, economii și rapiditate în construcții — și nu un răspuns de laborator; șantierul numără 960 de apartamente. Și cel care urmează în bulevardul 1 Mai va avea peste 1 100 apartamente. E o experiență la nivelul ritmului ce a fost imprimat construcției de locuințe în țara noastră. („Proiect-București” a proiectat 7 000 de apartamente în 1959, 14 000 în 1960 și va proiecta 25 000 în 1961). Sarcinilor trasate de partid, proiectanții și constructorii le-au răspuns cu îndrăzneală.

C. BACIU

Fotografii de E. IAROVICI și A. MIHAILOPOL

8

Acoperișul de etilenă al unuia din cele paisprezece tronsoane ale halei.

9

Vopsitorii ca și fîmplantii nu mai trebuie să lucreze pe schele, în frig, în bătaia soarelui sau a vîntului; ei își văd de treabă în marea hală încălzită acoperită cu polietilenă.

10

Controlul de calitate verifică dimensiunile panoului: o mică diferență de cotă ar face ca el să nu mai poată fi montat. Dar cotele corespund.

6

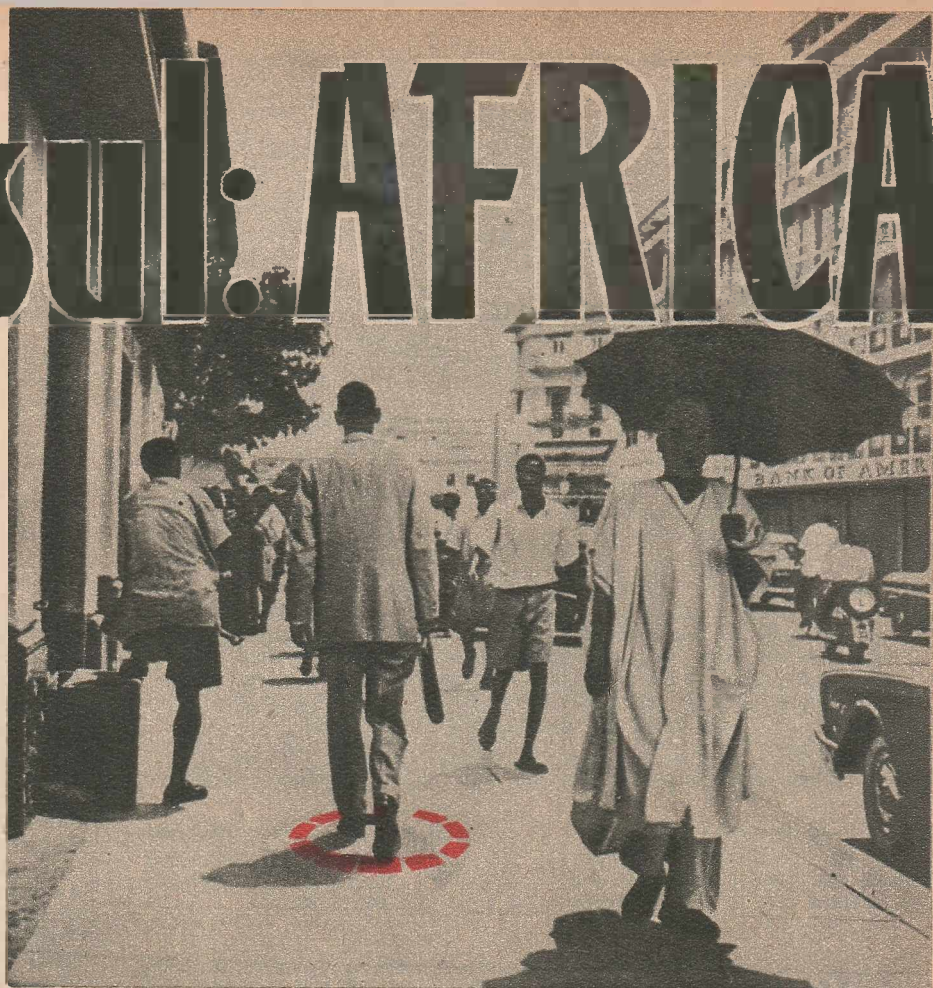
BUSINESSUL AFRICA

AJUTOR SAU JAF?

de D. BABOIAN

- CÎND URMAȘII LUI STANLEY OFERĂ AFRICA... AFRICANILOR
- „OPERAȚIUNEA SPARGERE“
- HARRIMAN DESPRE „MĂRINI-MIA“ S.U.A. ● CONCHISTADORII AMERICANI LA „ULTIMA FRON-TIERĂ“ ● CEVA DESPRE INVE-SȚIȚII ȘI PROFITURI COLOSALE ÎN „CONTINENTUL LĂSAT ÎN REZERVĂ DE DUMNEZEU“...

Dolarii bine investiți aduc mai mulți dolari. „ACUM ESTE MOMENTUL TUTUROR POSIBILITĂȚILOR ÎN NIGERIA“ — atrage atenția businessmenilor din S.U.A. reclama plătită de „Bank of America“ în revista „Newsweek“. Banca este gata oricînd să mijlocească orice tranzacție.

man-on-the-spot in Lagos

Now is the time of opportunity in Nigeria. This new nation, eager to expand its promising economy, is welcoming foreign trade and investments. And Bank of America men are on-the-spot — ready to help you make mutually profitable arrangements with businessmen in Nigeria.

Wherever your business interests are — from

Lagos to London, from Naples to New Delhi — our men-on-the-spot can provide first-hand service and information. You save time, effort and money when they represent you in your dealings abroad.

For full information about our International Banking Organization, just give us a call. There's no better way to handle your business overseas.

OVERSEAS BRANCHES: London • Manila • Tokyo • Yokohama • Kobe • Osaka • Bangkok • Guam • Cebu • Lagos REPRESENTATIVE OFFICES: New York • Washington D.C. • Chicago • Mexico City • Rio de Janeiro • Buenos Aires • Lisbon • Madrid • Zurich • London • Paris • Brno • Düsseldorf • Rome • Bern • Tokyo BANK OF AMERICA International is a subsidiary. New York, Guatemala City • Paris • Düsseldorf • Hong Kong • Singapore • Kuala Lumpur • Brno • Baku • AMERICA & ITALIA over 80 Branches throughout Italy. CORRESPONDENTS WORLD WIDE

BANK OF AMERICA

NATIONAL TRUST AND SAVINGS ASSOCIATION • MEM. F. D. C. HEAD OFFICES: SAN FRANCISCO 20 • LOS ANGELES 54 BANK OF AMERICA (INTERNATIONAL) NEW YORK CITY 5

PRADA CEA MAI BOGATĂ

În urmă cu 139 de ani Liberia a fost colonizată cu sclavi americani. Din 1847 se cheamă că țara este independentă. Cît de „liberă“ este Liberia reiese din faptul că în această țară africană pînă și banca națională este o filială a lui „First National City Bank of New York“. Faptul că Liberia este denumită peste ocean „America Africii“ nu dovedește oare același lucru? În fotografie: produse liberiene iau drumul Statelor Unite.

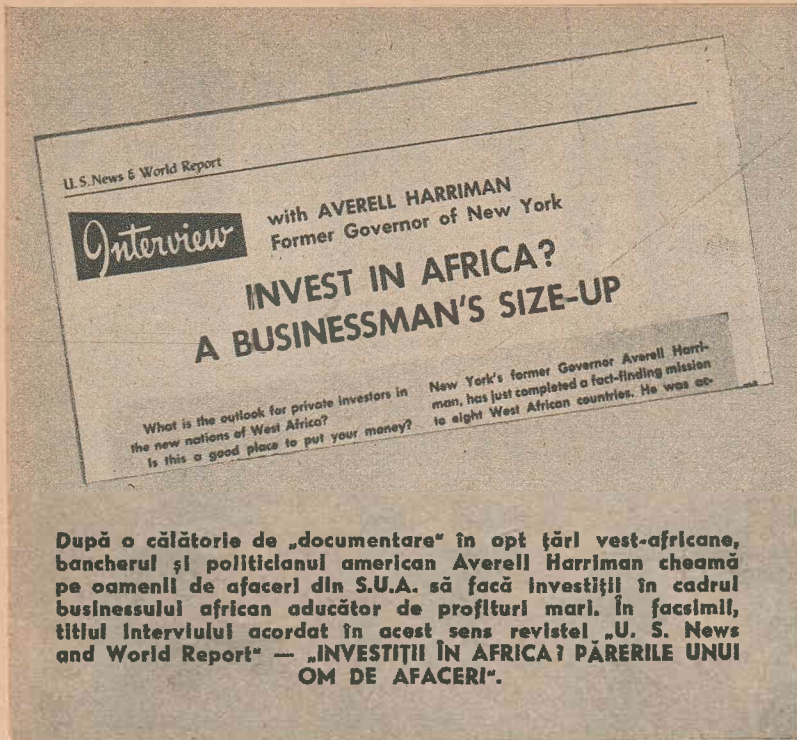
Cecil Rhodes avea pretenții exagerate. Pe vremea cînd imperiul britanic își trăia atotputernicia, bătrînul lup colonialist englez visa să cucerească pînă și stelele de pe cer. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, americanul Henry Stanley avea veleități mai „pămîntene“. Ca om de afaceri și ca spion versat, el își pusese ochii pe Africa, adumeclînd-o ca pe o pradă colosală. „Planul meu — scria Stanley — prevede crearea unei organizații de capitaliști americani în vederea achi-ziționării unui teritoriu vast; pe scurt, în vederea stabilirii controlului asupra regiunii extrem de bogate a Africii Centrale. Vom dispune de o putere de care nu a dispus nici chiar Compania Indiilor de Vest“.

Cu tot caracterul său hrăpăreț, planul lui Stanley n-a găsit ecou la vremea lui; căpeteniile imperia-lismului american erau preocupate atunci de colonizarea altor țări, deși încă în 1817 fusese creată „Asociația americană de coloni-zare“, care acaparase teritorii pe coasta Africii de Vest, întemeind acolo în 1822 statul liberian ca o colonie americană. Decenii în șir Statele Unite au ignorat „conti-

mentul negru“, lăsîndu-l în seama colonialiștilor europeni.

Planul Stanley a fost repus pe tapet abia în anii celui de-al doilea război mondial, cînd a devenit evi-dent că debarcarea trupelor ameri-cane pe coasta de nord-vest a Afri-cii, în 1942, urmărea nu atît lupta împotriva trupelor fasciste ger-mano-italiene, cît mai ales asigura-rearea unor poziții militare, politice și economice ale S.U.A. pe conti-nentul african. Prima captură mai substanțială a fost uraniul din Con-goul Belgian (încă în 1943 tot mine-reul de uraniu extras aici a fost exportat în S.U.A.). Și, astfel, de unde pînă la război importul State-lor Unite din țările Africii nu depă-șise vreodată 80 milioane dolari pe an, la sfîrșitul războiului se ridicase la aproape 300 milioane dolari. Ca-pitalul american descoperise Africa...

Interesul subit manifestat de S.U.A. față de Africa se explică în primul rînd prin faptul că Wall-Streetul vede în uriașul continent negru perspectiva unui tot atît de uriaș business — mai cu seamă acum, cînd pozițiile colonialiștilor vest-europeni în Africa se prăbu-șesc rînd pe rînd și cînd monopo-

După o călătorie de „documentare” în opt țări vest-africane, bancherul și politicianul american Averell Harriman cheamă pe oamenii de afaceri din S.U.A. să facă investiții în cadrul businessului african aducător de profituri mari. În facsimil, titlul interviului acordat în acest sens revistei „U. S. News and World Report” — „INVESTIȚII ÎN AFRICA? PĂRERILE UNUI OM DE AFACERI”.

liștii americani speră să-i moștenească pe „civilizatorii” englezi, francezi, portughezi și alții, pentru a-și instaura propria lor dominație

sub firmă neocolonialistă. Iată, mai jos, câteva opinii americane care „explică” interesul crescând al S.U.A. față de Africa.

„Acest continent fabulos, care-și lansează provocarea, are o importanță vitală pentru lumea occidentală, nu numai din pricina poziției sale strategice și a abundenței de materii prime importante, ci și pentru că este ultima frontieră. Cea mai mare parte a Asiei este pierdută. Africa rămâne. Africa este larg deschisă ca un deșert... Ea este cea mai bogată pradă de pe glob”.

(Din cartea „IN AFRICA” de JOHN GUNTHER, unul din ideologii imperialismului american)

„Capitalul american a descoperit Africa — un continent cu 150 milioane de clienți potențiali și cu surse de materii prime de importanță vitală și practic inepuizabile”.

(Din ziarul american „CHRISTIAN SCIENCE MONITOR”)

„Africa reprezintă cel mai mare izvor — unic în felul său — de resurse naturale. Ea a depășit alte regiuni ale lumii în ce privește extracția de diamante industriale, aur, columbită, cobalt, beriliu și roci de fosforit. Ea dă o cotă din ce în ce mai mare din extracția mondială de aramă, crom, azbest, uraniu, plumb și grafit”.

(Din „MAGAZINE OF WALL STREET AND BUSINESS ANNUALIST”)

„Politica economică a S.U.A. în Africa trebuie să asigure o astfel de situație în care rezervorul gigantic — și în considerabilă măsură încă neatins — al resurselor ei naturale să nu fie închis pentru piețele occidentale”.

(Din ziarul „NEW YORK TIMES”)

„Teritoriile africane sînt necesare și ca baze militare pentru un război modern”.

(Dintr-un raport oficial întocmit de HARRY RUDIN, șeful catedrei de istorie a Universității Yale)

„Africa are o importanță strategică pe care S.U.A. o folosesc în prezent pentru construcția de baze maritime militare”.

(Dintr-o declarație făcută de HOLMES, fost consilier special al secretarului de stat al S.U.A.)

„Ca izvor de materii prime și ca piață de desfacere, Africa este chemată să joace un rol de seamă în economia americană a viitorului... Africa este numită un continent lăsat în rezervă de Dumnezeu”.

(Dintr-o declarație făcută de E. KAMARK, consilier american al Băncii internaționale pentru reconstrucție și dezvoltare)

„EXPLORATORI” NEPOFTIȚI

Perspectivile marelui business african au ațîțat la culme poftele expansioniste ale monopolizatorilor americani. Continentul cu bogățiile fabuloase, cu pozițiile strategice și cu imensele sale rezerve de „clienți potențiali” și eventual de... carne de tun a devenit unul din obiectivele principale ale politicii americane. Cum însă în anii de după cel de-al doilea război mondial s-au petrecut în Africa o serie de schimbări profunde, determinate de trezirea uriașului continent la lupta împotriva jugului colonialist, strategii Wall-Street-ului consideră că este mai prudent să recurgă la forme și metode mai noi pentru a-și asigura penetrația în țările Africii. Ceea ce pe vremea lui Stanley s-ar fi înfăptuit poate prin apariția unor canoniere în porturile africane și prin masacrarea triburilor care s-ar fi ridicat împotriva conchistadorilor se înfăptuiește în zilele noastre cu mijloace pe cât de pașnice, pe atât de perfide. Proaspeții „exploratori” americani își oferă serviciile popoarelor africane, erijindu-se pur și simplu în „adversari” ai colonialismului și, ca atare, în „eliberatori” cu totul și cu totul... dezinteresați.

Cît de „anticolonialiști” și cît de „dezinteresați” sînt urmașii lui

Stanley reiese limpede din activitatea pe care ei o desfășoară de mai mulți ani cu scopul vădit de a atrage țările africane în capcana neocolonialismului american. De la așa-zisele călătorii neoficiale, de „informare”, întreprinse de personalități americane, pînă la clasicele misiuni de „bunăvoință” și delegații „economice”, „științifice” sau pur și simplu militare, totul este pus în slujba asigurării penetrației americane în Africa.

Dar să vorbim despre cîțiva dintre principalii emisari ai S.U.A., trimiși ca „exploratori” nepoftiți în Africa.

1955 — **MISIUNEA FRANCIS BOLTON** vizitează regiunile situate la sud și la est de Sahara, pentru a „stabilii” interesele S.U.A. în Africa. În raportul prezentat de această misiune Senatului american se vorbește deschis despre „nevoile strategice ale S.U.A.” și despre „accesul spre materiile prime ale Africii”.

1956 — **GEORGE ALLEN**, secretar de stat adjunct al S.U.A., preconizează, la întoarcerea sa dintr-o călătorie în Africa, largirea activității diplomatice americane în țările africane.

1956 — **THEODORE GREEN**, senator american, studiază „la fața locului” problemele așa-zisului ajutor american pentru Africa. În rapor-

În timp ce magnații americani obțin dividende uriașe din exploatarea țărilor africane...

tul său, Green arată că „de fapt interesele S.U.A. (în Africa — n.r.) au un caracter economic și strategic...”

957 — RICHARD NIXON, pe atunci vicepreședinte al S.U.A., vizitează Marocul, Tunisia, Ghana, Liberia, Uganda, Etiopia, Sudanul și Libia. În declarațiile sale subliniază importanța ce trebuie să o acorde S.U.A. „regiunii africane” care — după părerea sa — va fi, în următorii 25 de ani, „teatrul luptei hotărâtoare între Est și Vest”...

958 — DAVID ROCKEFELLER, vicepreședintele lui „Chase Manhattan Bank”, studiază în Africa problema investițiilor de mari proporții.

959 — D. EISENHOWER face personal o călătorie în Africa.

1960 — LOY HENDERSON, secretar de stat adjunct, întreprinde o așa-zisă misiune de bunăvoință cu scopul de a impune tinerelor state africane „ajutorul” înrobitor al S.U.A.

1960 — AVERELL HARRIMAN, unul din conducătorii cei mai de seamă ai partidului democrat din S.U.A., studiază în țările Africii occidentale și centrale perspectivele unor mari tranzacții financiare.

1961 — MENNEN WILLIAMS, secretar de stat adjunct al S.U.A. pentru problemele Africii, efectuează un turneu prin țările continentului negru. Ca să atragă simpatii pentru noua administrație reprezentată de Kennedy, pozează în anticolonialist, fluturând lozinca „Africa africanilor”.

UN „AJUTOR” DEOCHEAT ȘI CÎTEVA PRECIZĂRI DIN SURSĂ AMERICANĂ

Businessul african este prea bine tat în Wall-Street pentru ca monopolistii americani să se rezume ar la misiuni, fie ele și speciale,

de explorare a „continentului viitorului”. Ei recurg la arma lor cea mai ascuțită: sistemul de așa-zisă „ajutorare” a țărilor slab dezvoltate.

Popoarele care au simțit însă pe propria lor piele consecințele dezastuoase ale „ajutorului american” nu se lasă înșelate de ofertele „gene-

roasdale S.U.A. Părerea lor despre acest ajutor deocheat este de altfel întărită și de unele recunoașteri americane:

„Ajutorul governmental acordat țărilor străine nu este justificat decât dacă el aduce Statelor Unite avantaje politice sau strategice”.

(Dintr-o declarație a Consiliului Național al Comerțului Exterior al S.U.A.)

„Trebuie să stabilim un program de ajutor în vederea dezvoltării, destul de vast pentru a ne permite să căpătăm, atât în Asia și în Africa cât și în alte regiuni slab dezvoltate, o influență politică și militară tot mai mare...”

(Dintr-o scrisoare confidențială adresată de Nelson Rockefeller președintelui S.U.A.)

„În esență, ajutorul acordat de S.U.A. înseamnă: „Ajutându-i, să te ajuti”.

(Din articolul „Operațiunea spargere” scris de Paul Hoffman, fost administrator al S.U.A. pentru colaborarea economică)

„Cointeressarea americană în Africa este de natură strategică, politică și economică”.

(William Rountree, fost secretar de stat adjunct al S.U.A. pentru problemele Orientului Apropiat)

Față de cele de mai sus cine mai poate acorda credit propunerilor făcute de guvernul american la O.N.U. pentru realizarea unui „larg program de ajutorare” a țărilor Africii? Foarte „grijulii” față de soarta popoarelor africane, reprezentanții S.U.A. s-au arătat gata să contribuie la crearea unui fond de 100 milioane de dolari — sumă ce nu poate avea decât un caracter simbolic, atunci când e vorba de ajutoarea reală a Africii. Un calcul simplu ne arată că, împărțind această sumă, fiecărui stat african nu i-ar reveni decât două milioane dolari, iar fiecărui african doar 55 de cenți — prețul unui pachet de țigări în S.U.A. Iar dacă e vorba să comparăm ajutorul propus de S.U.A. cu beneficiile monopolurilor americane în Africa, apoi trebuie să arătăm că suma de 100 milioane de dolari reprezintă câștigul anual al unei singure firme

Ajutorul american „nu este o problemă de caritate creștină și nici de generozitate: ajutorul pentru străinătate este conceput în funcție de interesele proprii ale Statelor Unite”.

D. EISENHOWER

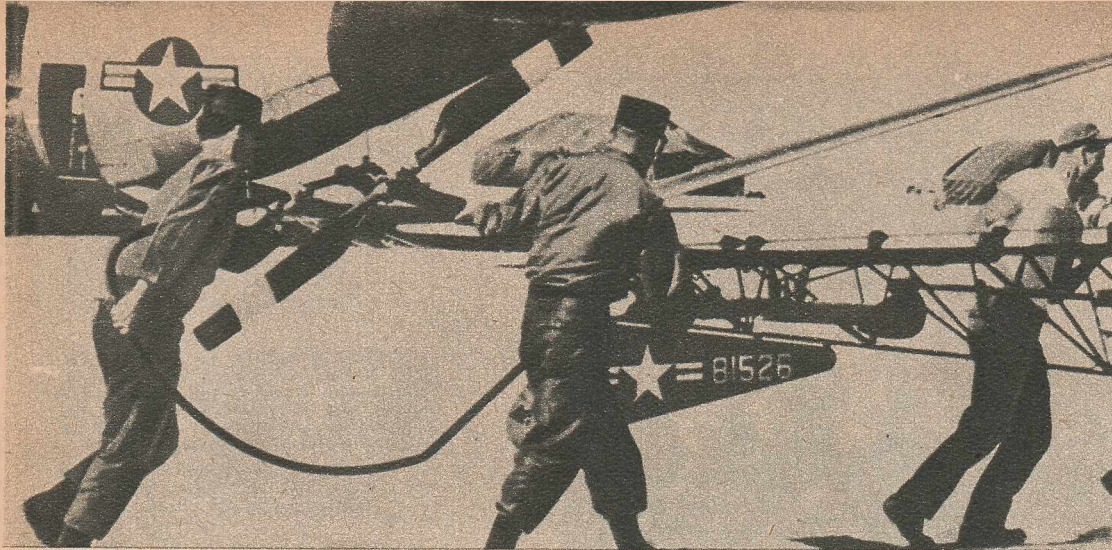
(Dintr-o declarație făcută în decembrie 1958)

americane mijlocii, în oricare țară africană.

„Ajutorul american” are însă și alte fețe mult mai hîde, mai periculoase, pe care le cunosc bine popoarele Africii. Ziarul „New York Times” recunoaște că africanii sint dezamăgiți, atât în privința naturii cit și în privința condițiilor în care te-a fost oferit acest „ajutor”.

Se pare însă că domnul Harriman este de altă părere. „Țara mea — a declarat el — nu urmărește nici un fel de scopuri ascunse în Africa. Sintem dornici să ajutăm statele africane care se constituie”.

Așa să fie oare? Să vedem.

CUM „AJUTĂ” S.U.A.

Cîteva date, cifre, fapte semnificative sînt suficiente pentru a scoate la iveală adevărul despre „ajutorul” cu care se laudă atât Harriman cît și ceilalți exponenți ai monopolurilor americane.

- Între 1952 și 1959 S.U.A. au oferit țărilor africane „ajutor economic” în valoare de 173 milioane de dolari. Numai cît 80 la sută din această sumă reprezintă credite și împrumuturi acordate acelor țări care sînt legate de S.U.A. prin acorduri militare și oferă monopolurilor americane profituri mai mari.
- Pe urmele „ajutorului” oferit de S.U.A. în virtutea punctului 4 al programului Truman, peste 7 000 de experți și tehnicieni americani au fost trimiși în țările Africii.
- Acele țări africane care au primit din America surplusuri de produse agricole trebuie să deună în contul S.U.A. o sumă echivalentă cu contravaloarea în valută locală a produselor primite. Din această sumă, 40 la sută sînt folosite pentru... finanțarea propagandei americane în țările respective.
- Cea mai mare parte a fondurilor americane de „dezvoltare” a țărilor africane se cheltuiește pentru construcția de căi ferate strategice, autostrăzi militare, baze și aerodromuri militare.
- Fondurile „colaborării tehnice” sînt destinate cercetărilor geologice, prospecțiunilor și salariilor personalului american aflat în țările africane.
- Din suma de 104 milioane de dolari, prevăzută în 1958-1959 pentru ajutorarea Africii, 90 de milioane au fost cheltuite în scopuri militare.

DUPĂ CE MONOPOLURILE AMERICANE AU DESCOPERIT „CONTINENTUL FABULOS”

200 MARI COMPANII AMERICANE ACAPAREAZĂ:
22,8% din petrolul african (Algeria, Nigeria); 8,6% din extracția de fier; 40,3% mangan; 46,8% vanadiu; 84,5% plumb; 15,3% zinc; 96,2% cadmiu (Gabon, Rhodezia, Katanga); 59% bauxită și aluminiu; 95% uraniu.

LIBERIA

— „Firestone Tire and Rubber Company” folosește 50 000 de acri de pămînt, explotînd cauciucul din Liberia.

— „Republic Steel Corporation” a acaparat extracția minereurilor de fier superioare din regiunea Bomi Hills și exportă numai într-un an 2 250 000 tone minereu de fier.

UNIUNEA SUD-AFRICANĂ

— „Anglo-American Corporation of South-Africa” deține aci un capital de 100 milioane lire sterline, avînd un venit anual de 5 000 000 lire sterline. În 1960 a realizat un beneficiu de 135 miliarde franci vechi.

— „American Anglo-Transvaal Investment Company” are un capital de 20 milioane dolari și exploatează aurul din Uniunea Sud-Africană.

— „Central Mining-Rand Mines” a fost înființată în 1957 și controlează 25-27 la sută din întreaga extracție de aur a Uniunii Sud-Africane.

În total, conform unei declarații a reprezentantului Uniunii Sud-Africane la O.N.U., în prezent operează în această țară 160 de societăți americane.

RHODEZIA

— „Rhodesian Selection Trust”, controlat de „American Metal” din New York, distribuie dividende de două ori mai mari decît salariile totale ale celor 39 000 mineri din Rhodezia.

— „Vanadium Corporation of Africa”, un concern al lui Rockefeller-Mellon, a achiziționat acțiunile societății „Widons Minerals”, care se ocupă cu extracția minereului de mangan.

— „American Potash and Company” exploatează litiul din Rhodezia de Sud.

— Monopolurile S.U.A. au ajuns să aibă o cotă parte de 50 la sută din industria extracției cuprului din Rhodezia de Nord.

CONGO

— În 1950 grupul financiar american, alcătuit din Landenburg, Telman și alții, a procurat 600 000 de acțiuni de la societatea engleză „Tanganyika Concession”, care participă la extracția de cupru și de uraniu.

— În anii celui de-al doilea război mondial, grupul Rockefeller, unul din cele mai influente grupuri financiare din S.U.A., a instituit controlul asupra zăcămintelor de uraniu și de radium de la Sincolobve din Katanga.

— „Union Carbide and Carbon Corporation” exploatează zăcămintele de piroclor (complex de minerale care conține tantal și metale rare).

— „Whitney Company” și „Dillon Read Company” sînt alte două societăți americane care exploatează bogățiile Congoului.

ETIOPIA

— „Sinclair Oil Corporation” prospectează uraniu și petrol.

SAHARA (ALGERIA)

— Participarea americană la prospectarea și extracția petrolului: „Rockefeller's Standard Oil” stăpînește 10 000 km p de terenuri petrolifere în Sahara algeriană.

LIBIA

— Din cele 14 companii petrolifere străine care au acaparat teritoriul sub formă de concesiuni, 11 sînt americane.

Sfidînd voința popoarelor Africii, S.U.A. au creat un șir de baze de război în Africa de Nord, la sud de Sahara, în Liberia și în alte regiuni. În fotografie: militarii americani la o bază a S. U. A. din Libia.

Businessul american în Africa are un adversar redutabil — o forță uriașă în acțiune: OMUL, africanul, stăpînul de drept al bogățiilor continentului negru. Împotriva noilor conchistadori care vor să-i înlocuiască pe vechii zbiri colonialiști se ridică popoarele insetate de libertate ale Africii. Urmașii lui Henry Stanley vor avea aceeași soartă ca și urmașii lui Cecil Rhodes: vor fi alungați.

„...Este totuși un fapt incontestabil că multe țări pe care noi le ajutăm, în realitate nu s-au apropiat de o dezvoltare economică reglementată într-o măsură mult mai mare decît la începutul operației noastre de ajutorare”.

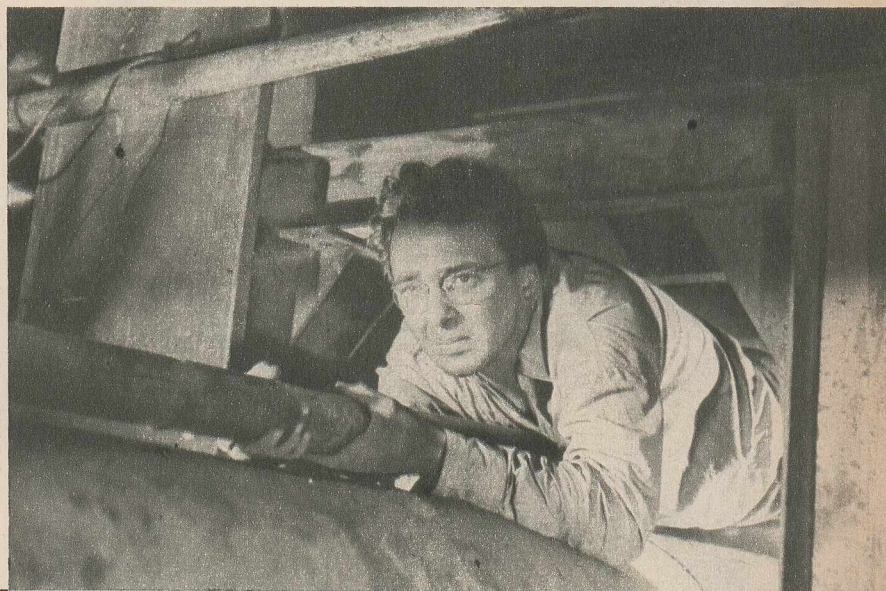
J. F. KENNEDY

(Dintr-un recent mesaj adresat Congresului S.U.A.)

MÎNDRIE

Tînărul cineast Marius Teodorescu ne prezintă — în dubla calitate de scenarist și regizor — un film în care salutăm abordarea directă, curajoasă, a unor semnificative probleme ale actualității noastre. Conflictul angrenează în acțiune muncitori și ingineri ai unui mare combinat siderurgic și pune în discuție concepții și atitudini dife-

rite față de muncă. „Mîndria” inginerului șef al oțelăriei, Liviu Bota (Constantin Codrescu), sau mai curînd orgoliul său nemăsurat, transformă pasiunea-i autentică pentru muncă într-un prilej neconținut de a-și etala însușirile, inițiatiivele. Și atunci cînd cel mai bun prieten al său, oțelarul Andrei Jurcă — proaspăt inginer întors de la studii din Uniunea Sovietică (Victor Re-

2

1 Prietenia dintre cei doi ingineri oțelari — Liviu Bota (Constantin Codrescu) și Andrei Jurcă (Victor Reben- giuc) — nu va putea fi zdruncinată...

2 Inginerul Bota își va dovedi pină la urmă atașamen- tul profund față de muncă.

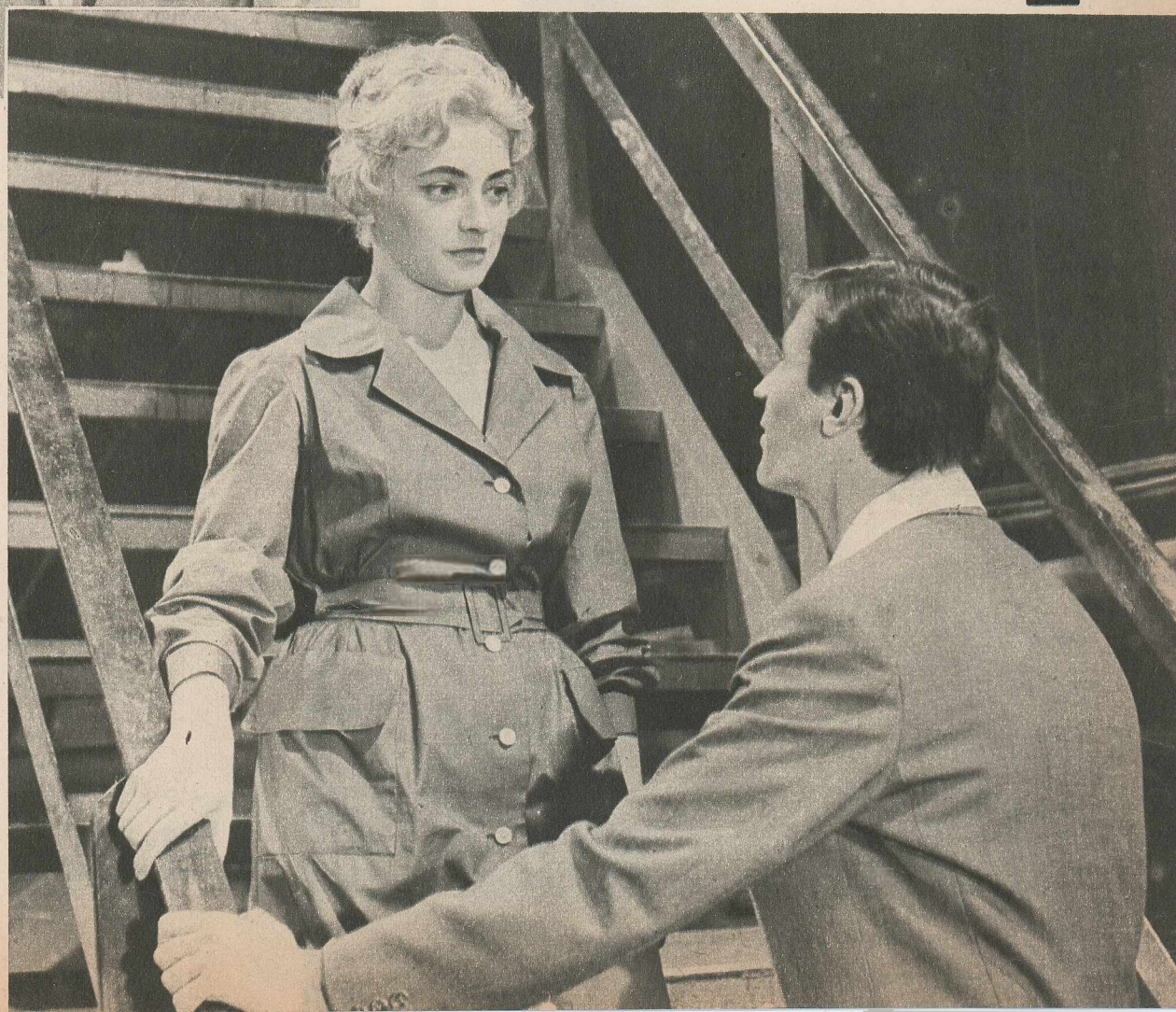
3 Silvia (Ioana Bulcă) îi aține din nou calea lui Andrei (Victor Reben- giuc).

3

bengiuc) — surprinde anumite defecțiuni în elaborarea șarjelor și vine cu o inițiativă îndrăznească, Bota o înăbușe cu mînie, convins că prietenul vrea să-i surpe autoritatea, să-i fure gloria. Inceput astfel — pe planul ciocnirilor dintre caractere, dintre concepția îngustă, individualistă, asupra muncii, și spiritul de echipă — conflictul se rezolvă printr-un accident oarecare, foarte spectaculos de altfel, dar exterior dramei propriu-zise. (Să adăugăm că pe parcurs acțiunea se complicase și prin faptul că neînțelegerile dintre cei doi prieteni s-au răsfrînt și asupra relațiilor dintre Andrei și logodnica sa, Marina, sora lui Liviu Bota).

Filmul se urmărește cu interes, are momente captivante, un bun joc actoricesc (subliniem prezența Ioanei Bulcă în rolul des- tul de ingrat al Silviei și cea a debutantei Ilinca Tomoroveanu în Marina) și mai ales o imagine admirabilă, clară, luminoasă, modernă. (Operator: Al. Roșianu).

APLAUDĂM ASEMENEA NEMULȚUMIRE

Zicala „cu vitele se scoate sărăcia din casă” (pe care în condițiile regimului burghezo-moșieresc țăranul sărac n-a putut s-o materializeze) trebuie parafrazată astfel: „Cu vitele sporim bogăția gospodăriei agricole colective”.

Se pare că adevărul acesta e valabil nu numai pentru gospodării care au o oarecare tradiție în creșterea vitelor (e vorba de creșterea vacilor), ci și pentru cei care sute de ani au zis: „Oaie — da, cal — da, vacă — ba”. Asemenea sentințe se dădeau în trecut și în Dobrogea. Și fiindcă recenta noastră vizită a fost făcută tot în Dobrogea, am aflat că una din cele mai bune ferme de vaci din țară se află la cîțiva kilometri de Constanța, la Palazu Mare. Adică într-un loc unde vaca nu era un animal... tradițional. Buni crescători de vite se găsesc și la gospodăriile agricole colective din Pecineaga, Cobadin, Comana și-n multe alte sate dobrogene. Colectivistul Năstase Dulțev din Comana este cunoscut astăzi în tot raionul Negru Vodă. În 1960 a obținut de la fiecare vacă furajată 2 967 litri de lapte, depășind totodată producția de lapte planificată a gospodăriei cu 6 500 litri.

Și în satul în care am poposit acum, la Tătaru, a existat o tradiție de șapte veacuri, care a creat dacă nu un dicton, cel puțin o idee înrădăcinată: „Calul la loc de cinste, vaca... mai încet”.

Acum însă oamenii din Tătaru, ca și cei din toate satele dobrogene, iau toate măsurile corespunzătoare pentru ca Dobrogea de aur, Dobrogea colectivizată, să aibă un puternic sector zootehnic în care vacile să fie la loc de cinste.

Nemulțumiții sînt oameni pozitivi

Am aflat că în 1957 colectiviștii din Tătaru, raionul Negru-Vodă, erau foarte nemulțumiți. De ce? Pentru că din cele 83 de taurine, doar 24 erau vaci de lapte. Am aflat că în 1958, oamenii aceștia erau de asemenea nemulțumiți. De ce? Pentru că fiecare vacă furajată a dat numai 1 791 litri de lapte pe an. Am aflat că în 1959 tot nemulțumiți erau. De ce? Pentru că din cele 183 de taurine, doar 44 erau vaci de lapte. Pentru că tot în acel an fiecare vacă furajată a dat doar 1 946 litri de lapte. Am aflat că și-n anul 1960 oamenii aceștia erau nemulțumiți. De ce? Fiindcă din cele 294 taurine, numai 138 erau vaci de lapte; pentru că fiecare vacă furajată a dat numai... 2 590 litri de lapte. La condițiile lor, deocamdată modeste (unele grajduri — de exemplu — sînt necorespunzătoare), și la experiența lor (nu prea mare), 2 590 litri de lapte de la fiecare vacă furajată nu constituie un record, dar reprezintă totuși un rezultat bun. Și în acest an ei continuă să fie nemulțumiți. De ce? Pentru că nu-i satisface încă nici cantitatea de lapte obținută pe cap de vacă, nici numărul bovinelor. Observați? Oamenii aceștia au

Epilog în fapt de seară: răsplată cotidiană la ferma de vaci.

dobândit noi succese în creșterea vitelor cu fiecare an ce s-a scurs și tot nemulțumiți sînt. Aplaudăm asemenea nemulțumire. Există toate condițiile ca aceasta să sporească în viitor și numărul vacilor, și producția de lapte.

Un „proroc” își face autocritica

Trebuie să spunem că în urmă cu câțiva ani unii dintre colectivității din Tătaru nu se prea îngheșuiau la îngrijirea vitelor. Preferau alte munci. Chiar sosirea unui inginer zootehnist aci — Mihai Bartha — a fost primită de către câțiva cu „era mai bine dacă tovarășul era agronom”. Bătrînul înțelept Alief Memet făcea chiar o prorocire cam tristă: „N-o să mulgem noi de la o vacă 2 000 litri de lapte într-un an nici la...paștele cailor”. Azi, Alief, devenind și mai înțelept, își face autocritica și zice că a fost un „proroc mincinos” și-l „bate pe inginer la cap”, vrînd să învețe de la el să facă zootehnie „nu după ureche, ci după carte”. Și dumneata, Maria Mușat, îți amintești? La început, timp de șase zile, ai venit seară de seară la consiliul de conducere și te-ai plîns: „M-ați dat la vaci ca să devin codașă. Nu vreau să trăiesc rușinea asta”. Îți amintești? Ziceai că niciodată n-ai s-o ajungi pe Feride Mustafa, care are stagiu mai îndelungat în munca asta. E adevărat: Feride Mustafa are experiență mai mare ca dumneata. E adevărat: vrînd să arate ce poate face o femeie, Feride Mustafa a cerut în urmă cu doi ani să i se dea cea mai slabă grupă de vaci din gospodărie. E adevărat: în 1960 Feride Mustafa a obținut de la fiecare vacă furajată 2 970 litri de lapte. Vrem să-ți spunem un...secret (tot de la Feride Mustafa l-am aflat): „Mi se pare că mi-o cam ia înainte tovarășa Maria Mușat”.

Am cunoscut la Tătaru și pe Nazif Bağış, care, în ziua cînd a fost repartizat să lucreze în sectorul zootehnic, a „reclamat” la președintele gospodăriei, la vicepreședinte, la secretarul organizației de bază, la inginerul zootehnist. A primit un răspuns invariabil: „Fiîndcă ești un om harnic și priceput,

Nazif Bağış în exercițiul noului funcțiuni. După ce s-a plîns „la nivel înalt”, Nazif a înțeles că munca în sectorul zootehnic nu e o treabă de minfulală. Ea cere, pe lângă dragoste și hărnicie, multă pricepere, adică știință.

e bine să lucrezi în sectorul zootehnic”. Omul s-a plîns de îndată — cum mărturisește dumnealui — la nivel înalt. Adică la raion. Secretarul raionului i-a dat următorul răspuns: „Tovarășe Nazif, dumneata ești un om respectat de toată gospodăria. Pe deasupra ești și membru de partid. Nu crezi că locul dumitale e acolo unde e nițel mai greu? Ce zici?”

Acum, cînd l-am vizitat, Nazif ne-a rugat să-i „tragem o poză”, ca să știe lumea că el e pornit pe zootehnie de înalt nivel.

Ne-am executat cu dragă inimă.

Așa e foarte bine

În momentul de față, consiliul de conducere al gospodăriei colective din Tătaru caută căile cele mai bune care să ducă la creșterea grabnică a sectorului zootehnic și, în mod deosebit, a vacilor de lapte. Luptînd împotriva rutinei, colectivității care lucrează în sectorul zootehnic se străduiesc să folosească noi metode, care să fie mai bune din punct de vedere organizatoric, mai științifice și mai avantajoase. În sensul acesta trebuie amintit sistemul creșterii vitelor în stabulație liberă, care pare a fi foarte economic și care cere mai puține brațe de muncă. Sau cel al alăptării vițelilor la vacile doici, sistem care, deși nu are deocamdată toate concluziile științifice și căruia nu i s-au stabilit încă toate avantajele economice, dă semne certe că face viitor în zootehnie.

Anul trecut gospodăria aceasta s-a ales de pe urma sectorului zootehnic cu un venit bănesc de circa 850 000 lei. Colectiviștii sînt hotărîți ca în acest an venitul bănesc din zootehnie să fie dublat. Ei s-au angajat ca la sfîrșitul lui 1961 să aibă 431 taurine, din care aproape 200 să fie vaci și juninci. Acum le-a venit în sprijin recenta hotărîre a partidului și guvernului cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru creșterea vitelor, proprietate obștească. Din credite și din fonduri proprii vor cumpăra în acest an peste o sută de vaci, juninci și vițele. Baza furajeră va fi asigurată în bune condiții, deși în anul acesta suprafața destinată pentru porumbul siloz — 100 de hectare — nu e mai mare cu nici o palmă față de cea din anul trecut. Nu e mai mare, dar colectivității au stabilit că pot mări producția la hectar. Nu 25 000 de kg la hectar, ca-n 1960, ci 32 000 kg. Așa da! Așa e foarte probabil ca la sfîrșitul acestui an producția medie pe fiecare cap de vacă furajată să fie de 2 800 litri (acesta e angajamentul), iar valoarea zilei-muncă să depășească pe cea a lui 1960 (35 de lei).

Avînd convingerea că vitele mărește averea gospodăriei colective și că lor, personal, le aduc venituri frumoase, colectivității din Tătaru îndeamnă și pe frații lor de muncă din alte părți de țară, parafrazînd o veche zicală: „Creșteți cît mai multe vite! Cu vitele sporim bogăția gospodăriei colective și înmulțim banii din propria noastră pungă”.

„Dumnealui” a urcat pe cîntar chiar în prima zi a vieții sale. Cîntărirea e obligatorie din două motive: 1) greutatea din prima zi dă măsura îngrijirii pe care a avut-o vaca gestantă (și orice îngrijitor e bucurat cînd pune cît mai multe greutatea pe cîntar) și 2) urmărirea sporului de greutate în timp.

FANTEZIE DE IARNĂ

In toată primăverii, primim din partea ter-
nit un mesaj artistic plin de fantezie,
grație și umor. Purtătorii lui sînt cei nouă-
zeci de patinatori ai Ansamblului artistic pe
gheață din Moscova, care ne demonstrează
în sala sporturilor „Floreasca” — o dată în
plus — că patinajul artistic e și sport, dar
și subtilă artă coregrafică, că el poate po-
vesti cu haz întâmplări năstrușnice („Vînă-
torii și tepurii”) sau crea momente lirice
(„Valsul-fantezie”), că patinatorii pot inter-
preta neașteptat de interesant cele mai di-
terite dansuri populare.

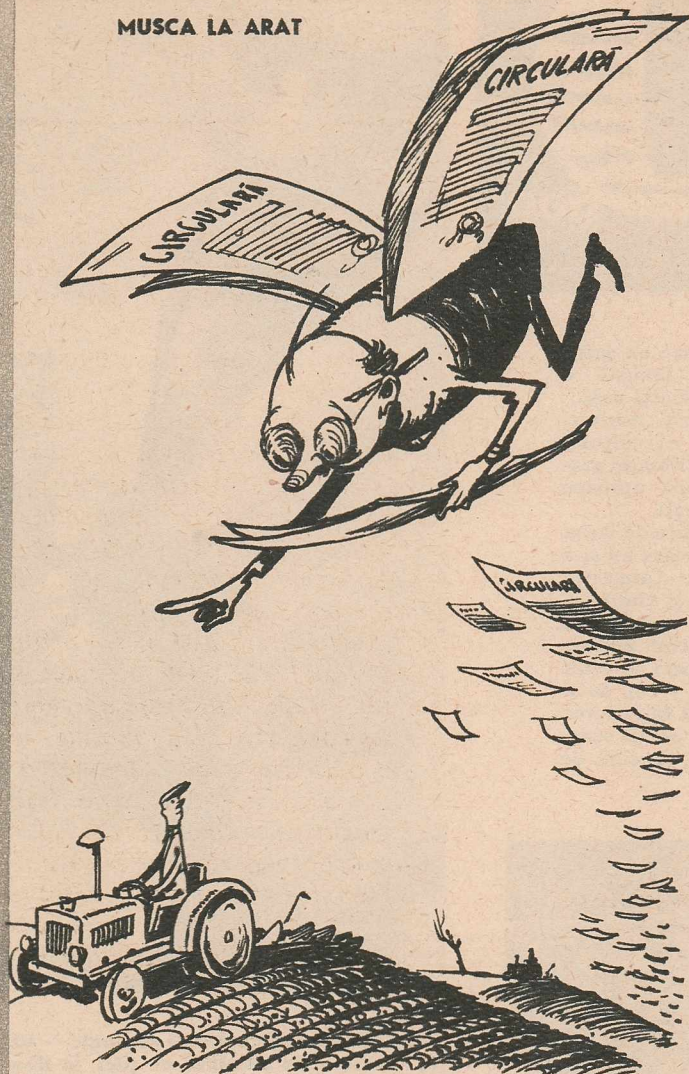
Ansamblul pe care îl veți vedea a împlinit
etatea de doi ani; cei mai vîrstnici dintre
artiștii săi nu au depășit 24 de ani, dar încă
o dată se dovedește că „valoarea nu așteaptă
ca vîrsta s-o măsoare”. Sub îndrumarea pro-
fesorului L. Lavrooski, tineri abia ieșiți de
pe băncile școlii sau amatori de talent (ca
solistul Luzin, tîmplar de meserie) au izbu-
tit să-și desăvîrșească într-atît măiestria în-
cît astăzi ei lucrează alături de campionul
U.R.S.S. la patinaj artistic Kiseltov sau ală-
turi de maștrii sportului Beskina, Goloscia-
pova, Elkin.

Peste cîteva zile îi vom vedea pe toți
aceștia executînd numere de balet și patinaj
artistic, scene de acrobație pe gheață sau
dansuri populare.

Reproducem în pagina de față cîteva ima-
gini.

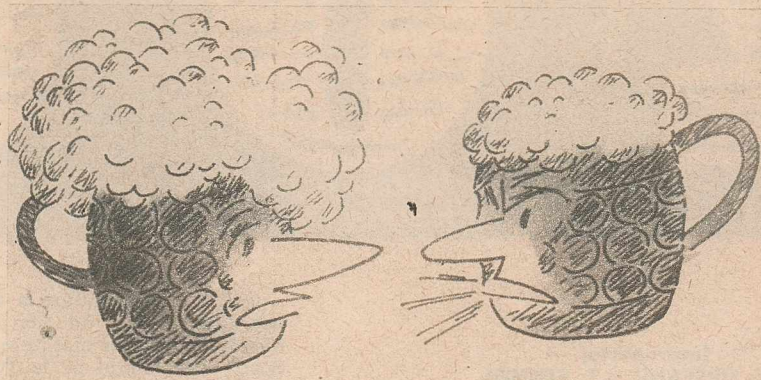

MUSCA LA ARAT

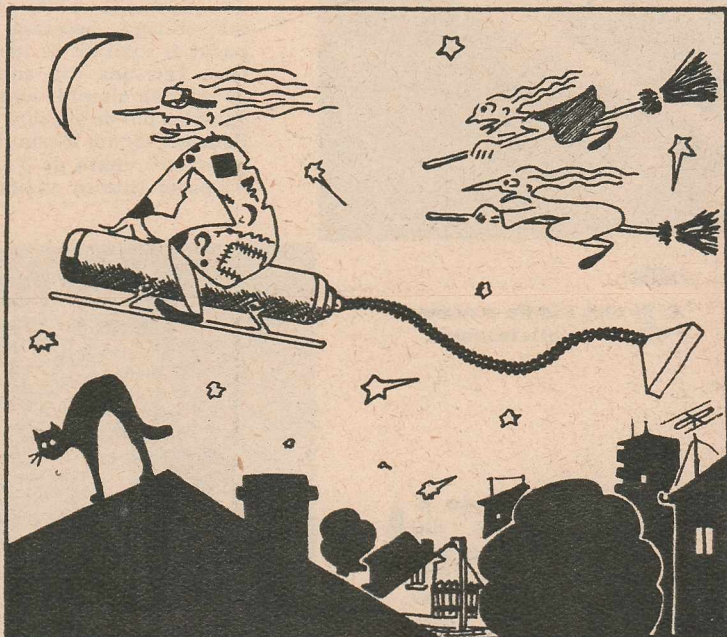
Circularomania...

Desen de Eugen TARU

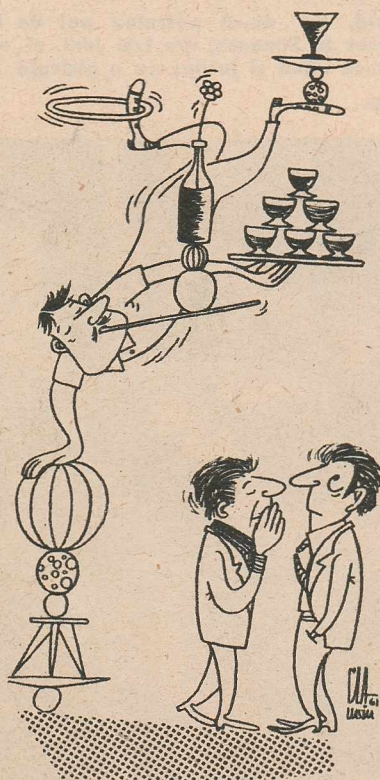
— Boulevardisto !

Desen de PAVEN

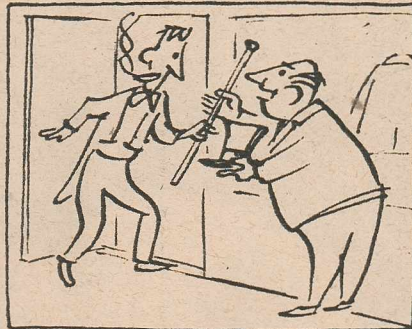
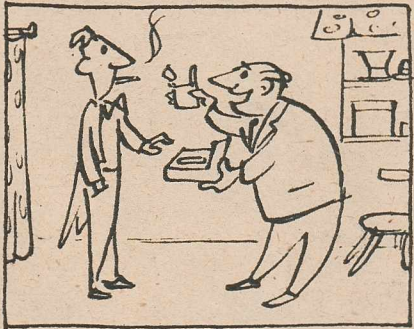
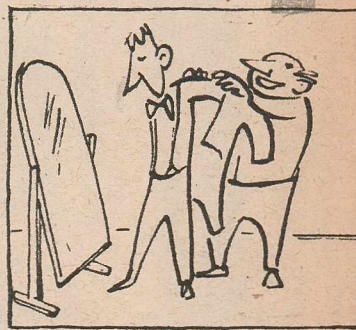
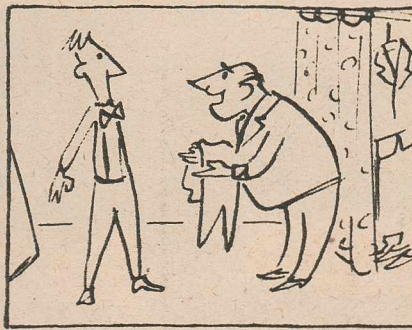
— Uite, dragă, ce s-a modernizat!

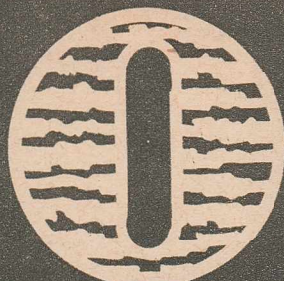
Desen de I. NEGREANU

— Alurea! Truc! Pun capul jos că sticla și paharele sînt din masă plastică!

Desen de N. CLAUDIU

— fotoreportaj —
de F. URSEANU și S. STEINER

Oaspeți noi în pădure la Băneasa: un șarpe boa-constrictor, un tigru din Bengal, o hienă, o turmă de maimuțe, mai mulți urși... Sosiți cu avionul de la Barcelona, Amsterdam, Wrocław, noii pensionari ai colțului zoologic fac astăzi ca nucleul viitoarei grădini zoologice a Capitalei să aibă aproape 800 de exemplare din 97 de specii.

... În iarna aceasta, spre deosebire de iarna trecută, colțul zoologic de la Băneasa nu și-a închis nici o singură zi porțile. Animalele din ținuturile calde, adăpostite și ținute la temperatura necesară fiecărei specii, au putut fi vizitate în încăperi special amenajate. Într-una din aceste încăperi a venit pe lume în timpul iernii Rașid — cel de-al patrulea pui de leu care s-a născut în pădurea Băneasa. Acum mezinul perechii de lei senegalezi are vârsta de 3 luni și se bucură de simpatia tuturor vizitatorilor.

... Și aici, cămila a rămas
blîndă și prietenoasă.

Născut la 18 mai 1959 în
grădina zoologică din
Amsterdam, tigrul Ardju-
no a fost crescut cu bibe-
ronul și acum este o a-
tracție a Zoo-ului bucu-
reștean...

Unul din biologii colțului zoologic — tov.
M. Cociu — ne prezintă un jder. În liber-
tate, animalul acesta este spaîma veve-
rițelor.

Rașid, cel de-al patrulea pui de leu
născut la Băneasa, are trei luni și este
încă blînd și jucăuș ca o pisicuță...

**Țândărică și Meri — aduși
din munții Făgărașului —
își găsesc acum loc de
permanentă zbungulă în
vîrfurile unui copac.**

Tineri actori ai cinematografiei

1 TORÓCSIK MARI...

... a absolvit numai de trei ani Institutul de artă dramatică. Și, totuși, această tinăra actriță este acum la al treisprezecelea rol de film. Încă de la prima ei apariție pe ecran, în filmul lui Zoltán Fábri „Călușei” (era pe atunci studentă în anul întâi), chipul și jocul ei expresiv s-au impus atenției spectatorilor din lumea întreagă. În cariera ei artistică s-au înscris pe rând personajele pline de farmec și gingășie din „Umbrela sfintului Petru”, „Édes Anna”, „Ani de zbucium”, „Sabie și zar”, „Poznașa”, „Pe jos spre rai” etc. Talentul ei s-a valorificat nu numai în film, ci și în teatru. Pe scena Teatrului Național a interpretat nenumărate roluri din repertoriul clasic, dintre care amintim pe Ofelia din „Hamlet” și pe Solvejg din „Peer Gynt”.

Recent a interpretat, sub îndrumarea regizorului Ranody László,

rolul domnișoarei Bellá din filmul „Fii bun pînă la moarte”, realizat după opera cunoscutului scriitor clasic maghiar Moricz Zsigmond. O nouă realizare care vine să se adauge neuitatelor chipuri de fete cărora le-a dat contur talentata și fermecătoarea Töröcsik Mari.

2 ZENTHE FERENC...

... a cucerit aprecierea spectatorilor în rolul său de debut din filmul „Doi ori doi fac cîteodată cinci”. Marea sa popularitate se explică prin evidentele sale calități artistice, care s-au relevat în filmele ulterioare: vervă spirituală în „Casa liniștită”, umor fin și autentică emoție în „Ani de zbucium”, fantezie și avînt în „Sabie și zar”.

În teatru, Zenthe Ferenc s-a manifestat tot atît de convingător

ca și în film. Jucînd pe scena Teatrului Madách, tinărul actor s-a impus ca o interesantă personalitate a mișcării teatrale budapestane. A fost mult discutată, stîrnind un viu interes, apariția lui în rolul unui tînăr răsfățat — personajul principal din piesa „Căsătoria de 100 de zile”. În cu totul alt registru, Zenthe Ferenc și-a atras elogiile criticii cu dificilul rol al lui Eilif din piesa lui Bertolt Brecht „Mutter Courage”, apoi în cel al lui Puck din „Visul unei nopți de vară” de Shakespeare și, recent, în cel al șoferului Matti din piesa lui Brecht „Domnul Puntila și sluga sa Matti”.

3 BARA MARGIT...

... e un nume cunoscut atît în Ungaria, cît și peste hotare. Primul ei rol de film, tinăra fată din „Prăpastia” (realizare a lui Ranody László), a atras atenția asupra înșuririlor ei artistice, aducîndu-i și prețuirea specialiștilor întruniți la Festivalul de la Karlovy-Vary în 1956. Aceea care a trăit cu atîta intensitate drama slujnicuței din „Mîndrie” a izbutit apoi, în „Ultima aventură a lui Don Juan”, folosind de data asta subtile mijloace de comedie, să pună capăt, cu inteligență și umor, isprăvilor irezistibilului cuceritor. Mai recent, Bara Margit a fost chemată să dea viață unui personaj din secolul trecut, în ecranizarea pe care studiourile maghiare au întreprins-o după romanul „Sărmanii bogați” al scriitorului clasic ungar Jókai Mór. Și mai apoi, în fruntea unei distribuții formate numai din fe-

mei, a participat la realizarea filmului „Ploaie de vară”.

Paralel cu activitatea ei în cinematografie, Bara Margit s-a manifestat ca o personalitate polivalentă pe scenele budapestane, interpretînd roluri de dramă și comedie. A susținut de pildă cu mare succes, pe scena Teatrului Național din Budapesta, rolul principal din piesa dramaturgului polonez Leon Kruczkowski, „Prima zi de libertate”.

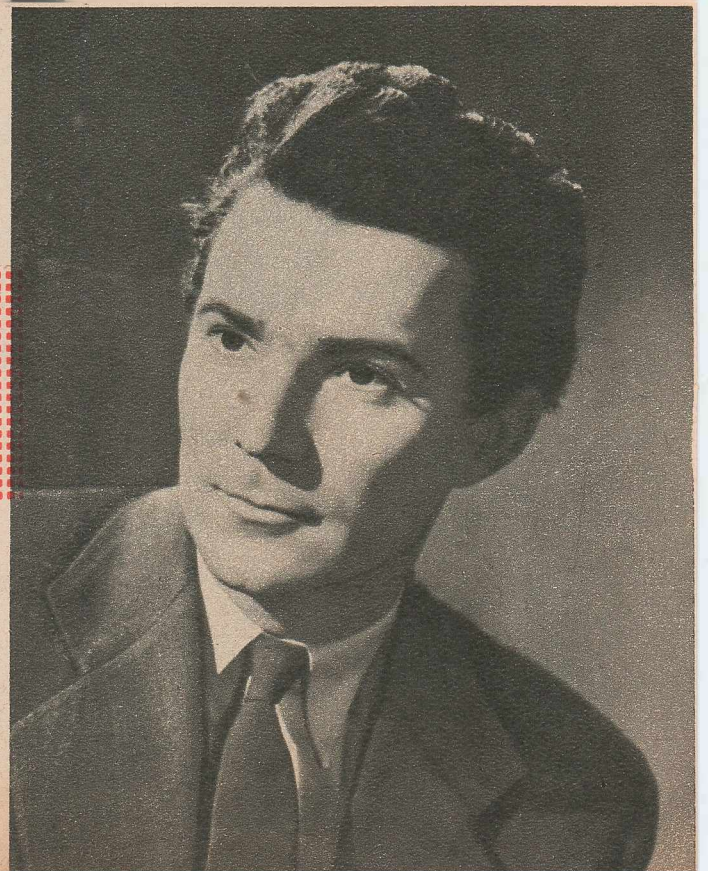
4 KRENCSEY MÁRIANNE...

... se pregătea acum cîțiva ani să devină regizor de film. Dar întimplarea, care în cazul ei a luat înfățișarea regizorului Makk Károly (devenit între timp și soțul ei), a hotărît altfel.

Într-adevăr, încă înainte de a termina institutul, Krencsey Márienne a debutat ca interpretă principală a filmului „Liliomfi”.

Ca și alte actrițe ale ecranului maghiar, Krencsey Márienne apare și pe scenă, susținînd în special roluri de comedie. Această vie activitate îi permite să treacă ușor, și în filmele sale, de la un rol de epocă — de pildă cel din „Studentul Gábor” — la altele contemporane, ca în „Salonul nr. 9” sau „Două mărturisiri”.

Același contrast îl oferă și rolurile sale mai recente: cel din filmul „Aventura lui Noszty-fiul cu Toth Mari”, ecranizare a unui roman de Mikszáth Kálmán realizată de regizorul Gertler Viktor, și cel din filmul „Dragoste de

maghiare

liceeni" al regizorului Máriassy Felix, în care îl are drept partener pe Zenthe Ferenc.

5 VASS ÉVA...

... aduce în filmul maghiar o notă deosebită. Finețea și pregnanța personalității ei s-au remarcat de la prima apariție pe ecran. Deși episodic, personajul pe care l-a interpretat în filmul „Locotenentul lui Rákoczi” a rămas în memoria spectatorilor. Primul rol principal în film a fost acela din „Scara în spirală”. Nuanțat și expresiv, jocul actriței a relevat publicului un talent autentic și original. Mai recent, în filmul „Ani de zbucium”, tinăra actriță a izbutit, pe spațiul unui rol de mică întindere, să contureze un personaj de o profundă rezonanță omenească, iar în „Cerneala roșie” a știut să înfățișeze cu subtilitate drama tinerei învățătoare care trebuie să aleagă între dragoste și îndeplinirea datoriei sale de pedagog.

În același timp, Vass Éva s-a impus ca o valoroasă actriță de teatru. O apreciată creație i-a fost prilejuită de rolul Mirandei din feeria lui Shakespeare „Furtuna”, montată pe scena Teatrului Madách. Pe aceeași scenă, Vass Éva s-a mai remarcat în rolurile principale din piesele „Vedere de pe pod” de Arthur Miller și „Jurnalul Annei Frank”.

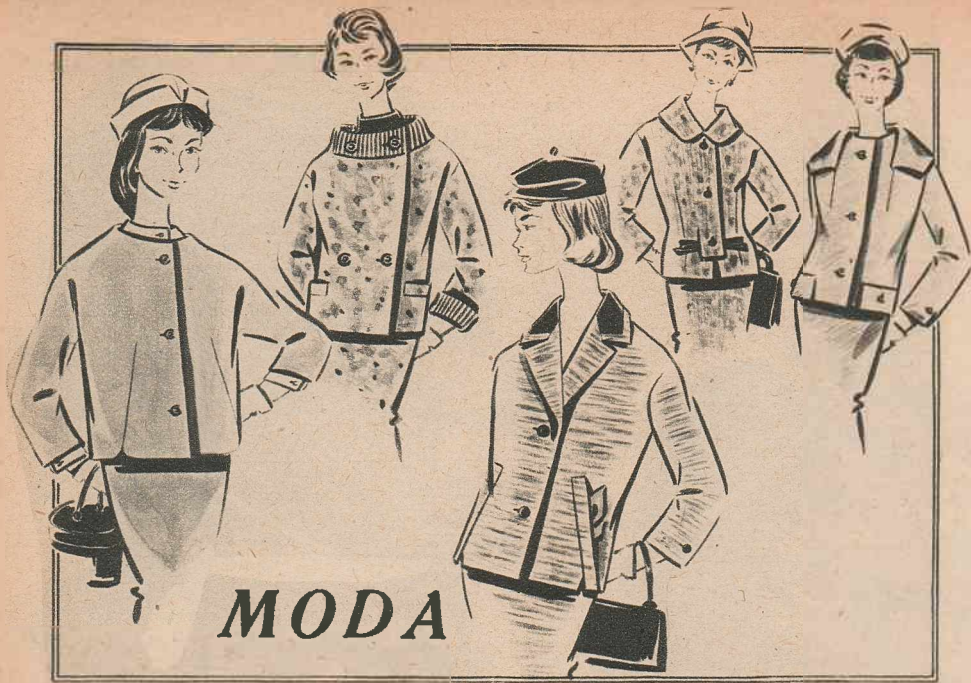

4

5

MODA

TAIORUL — ÎNȚUTA PRIMĂVĂRATICĂ Nr. 1

Primăvara bate la ușă și eu încă nu mi-am făcut un taior. Există altele stoffe noi și ispititoare, că nu știu la care să mă opresc.

— E într-adevăr greu de ales. Magazinele sînt pline de materiale din cele mai diverse: de la clasicele camgarnuri și gabardine, la stoffele fantezi, tuiduri buclate etc. Nu trebuie să uităm că stoffele buclate, tuidurile groase și fanteziurile cu desene mari se potrivesc mai curînd siluetei subțiri, în timp ce siluetele pline sînt avantajate de o fesătură netedă.

— Care sînt culorile moderne? — Pentru taiorul de primăvară bleumarinul e cel mai indicat. Se va vedea și mult gri, verde jad, iar pentru femeile mai tinere, culori luminoase ca roz-crevette, bleu-lavandă sau culoarea caisei...

— Care e tendința modei în privința croietii, a lungimii taioarelor?

— Linia nouă evită excesele. Nu vom mai vedea taioare prea ajustate pe corp, ci un cambraj lejer sau o croială dreaptă. Lungimea variază între 10 și 25 cm

de la talie, astfel că fiecare își poate alege linia care-i convine.

— Dar garniturile?

— Foarte variate și tinerești. În frunte se situează pichetul. Din pichet alb se pot face bluze, pălărioare, manșete, funde. Tot alii de inerească e și garnitura de tricot, care apare sub formă de bonetă, eșarfă, guler, manșete, buzunare sau chiar mîncaci. Garniturile de piele într-un ton contrastant sau din antilopă în aceeași nuanță sînt și ele o caracteristică a modei noi: gulere, borduri, nasturi, funde și pălării sînt doar cîteva din variantele posibile.

— Aud că, spre deosebire de anii trecuți, se poartă iarși bluze la taior.

— E adevărat. Taiorul cu bluză e în nelă revenire. Pe lângă pichetul alb despre care am mai pomenit, se văd multe bluze de lenaj subțire purtate peste fustă cu un cordon lejer înnodat și mai adesea bluze de mătase imprimată din care e făcută și căptușeala taiorului.

— E într-adevăr o idee foarte... primăvăratică. Ai adus niște schițe. Pot să le văd?

— Modelele sugerează principalele tendințe ale sezonului, în materie de taioare. Pentru femeile mai scunde și cele care preferă fesăturile clasice, camgarn sau gabardină, un taior scurt cu linia dreaptă, a cărui garnitură constă dintr-o pălărioară de pichet alb și o bluză din același pichet, care-și scoate bordurile immaculate la gît și la manșete.

O fată înaltă va prefera asemenea taior din tuid cu fesătură groasă, încheiat la două rînduri de nasturi, cu guler și manșete de tricot. Mai apropiat de linia clasică este taiorul cu guler și revers, foarte ușor ajustat; nasturii și garnitura de la guler sînt din piele, ca și pălărioara. O fesătură ușor buclată e nimerită pentru acest taior discret cambraj cu două pense, avînd drept garnitură o fundă de piele trasată în dreptul taliei. Linia mai lungă e ilustrată de acest taior cu guler ce pornește din pensele de pe piept... Dar să nu neglijăm un amănunt: la taioare au început să se poarte și juste în pliuiri. Recunoaște că e mai practic, în special acum cînd primăvara ne îndeamnă la un pas mai suplu, mai avînat.

VOINEA NICULINA — Rm. Vilcea. Reptilele nu sînt atît de periculoase cum vă închipuiți dv. Din cele 2 000 de specii de șerpi, spre exemplu, care există pe tot pămîntul, numai 150 sînt periculoase pentru om. Iar din cele 2 500 specii de șopîrlă, una singură e veninoasă. La noi în țară cea mai periculoasă reptilă este vipera; dar nici aceasta nu atacă omul deocît pentru a se apăra. Cît despre șopîrlă, la noi nu există nici una veninoasă. Cea mai mare specie de șopîrlă trăiește în jungla malaeză. O asemenea șopîrlă măsoară pînă la 3 metri lungime și întrece în grosime corpul unui om.

PÎNZARU EUGEN — Slobozia. Ecartamentul liniilor de cale ferată nu e peste tot același.

Cel mai răsîndit este așa-numitul ecartament „Stephenson”, de 1,435 m, care a fost adoptat în 50 de țări, printre care și a noastră. În U. R. S. S. și în R. P. Chineză ecartamentul este de 1,524 m, iar în Spania, în Argentina și în India există linii ferate distanțate pînă la 1,676 m. În schimb în Brazilia majoritatea liniilor n-au un ecartament mai mare de 1 m, Africa de Sud a adoptat unul de 1,066 m, iar în Australia fiecare stat (Australia e o federație de state) își are ecartamentul lui, care diferă de ale celorlalte. Așa că, pentru a străbate acest continent, trebuie să schimbi de mai multe ori trenul.

IVĂNESCU G. — Strehaia. Ceea ce ați observat în livada școlii nu sînt curse pentru păsări puse de elevi ci, dimpotrivă, cuibare menite a ușura înmulțirea păsărilor folositoare în combaterea dăunătorilor din plantații. Este o operă utilă a pionierilor noștri. În fiecare primăvară ei construiesc din scîndurele cuiburi pe care le fixează în copaci, spre a atrage păsările migratoare care-și caută un loc pentru depunerea și cloclitul ouălor. Ei scutesc astfel păsările de munca de a-și construi singure cuiburile. Așa că elevii școlii de care ne vorbiți nu trebuie admonestați, ci felicități.

FIRICEL ECATERINA — Pitești. Luna martie este totdeauna schimbătoare în privința timpului deoarece în această perioadă se înfruntă, în spațiul Europei, anticicloul siberian cu anticicloul azoric. În funcție de puterea cu care acționează cînd unul, cînd altul dintre acești curenti atmosferici, avem zile reci și zile calde. Bruma nu e altceva decît transformarea vaporilor de apă din aer — în timpul, nopții, cînd temperatura scade — în mici cristale de gheață care se aștern ca o pudră pe suprafața solului. Brumele cele mai frecvente cad, în general, în prima decadă a lunii aprilie.

PANDELE ION — Tg. Mureș. Pentru a evita scurgerea cu viteză a apelor și a reduce efectele eroziunii, un teren în pantă se poate cultiva foarte bine pe sistemul teraselor. Executarea unor asemenea terase trebuie făcută după anumite reguli, așa că vă sfătuim să consultați un agronom sau un pomicultur cu experiență. În orice caz pe astfel de terase puteți planta vița de vie, pomi fructiferi sau orice fel de legume, înfîc merită cheltuiala amenajării.

IONESCU FELICIA — Buzău. Înmulțirea în acvariu a peștilor vivipari e posibilă numai ținînd seama de faptul că aceștia, fiind carnivori, trebuie împiedicați să-și devoreze puii. Trebuie să știți că nu numai masculul e periculos, ci și femela, care trebuie îndepărtată la rîndul ei, imediat ce a dat naștere puiilor. Cea mai bună metodă pentru protecția puiilor este așezarea la distanță de cîteva centimetri deasupra fundului acvarului, a unui geam cu găuri în mai multe locuri, prin care peștii noi-născuți să se poată izola de mama lor. În general aceștia au tendința să cadă spre fundul acvarului, așa că trecerea lor prin găurile geamului nu e o problemă.

SUCIU GRIGORE — Brașov. Intocmirea unei gazete pentru uzul cetățenilor nu-și are originea în apariția tiparului. A existat o gazetă, scrisă pe papirus, în Egipt, cu 1750 de ani înaintea erei noastre. Tiparul n-a făcut decît să ușureze munca întocmirii gazetelor, care înainte erau scrise de mînă. De altfel chiar în forma aceasta, înainte de apariția literelor tipografice, au existat gazete multiplicare în serie, prin copierea originalului scris de mînă. O gazetă originală apărea în China, în anul 400 al erei noastre, imprimată pe mătase.

MUNTEANU VIORELA — Deva. Vă înșelați închipuindu-vă că peștii care se string și înoată în bancuri sînt lipsiți de instinctul conservării. Dimpotrivă, cercetările ihtiologilor au arătat că bancurile dau posibilitate peștilor să-și procure mai ușor hrana și să se apere de dușmanii. S-a constatat anume că un răpitor acvatic, cînd își ochetește pradă, n-are nevoie decît de o secundă ca s-o prindă, în timp ce în fața bancului care se năpustește asupra lui e atît de uluit, că nu reușește să prindă ceva decît în 10-15 minute. Peștii care înoată în banc vin cu viteză pînă la botul animalului de pradă, dîndu-i acestuia impresia că-i intră direct în gură, dar ei se risipește fulgerător în ultima clipă, adunîndu-se din nou după ce a trecut pericolul. Dușmanul cel mai mare pentru bancurile rămîne deci numai plasa întinsă de om.

VASILE MĂZĂREANU — Puteți scrie Școlii de muzică de 12 ani nr. 1 pe adresa: București, str. Principalele Unite nr. 63, iar Școlii de muzică de 12 ani nr. 2 pe adresa: Intrarea Filioara nr. 3, București.

Colțul cosmeticienei

PISTRUII

Apărînd o dată cu primele raze mai puternice ale soarelui, pistruii constituie un neajuns căruia femeile îi dau importanță deoarece influențează adesea în mod defavorabil tenul. Au predispoziție pentru pistrui în special femeile blonde sau roșcate, cu pielea foarte albă, fină și sensibilă. De asemenea s-a constatat că pistruii apar mult mai frecvent la persoanele care au pielea foarte uscată. În afară de față, ei pot să mai apară pe brațe, piept și umeri. Vîntul puternic și uneori chiar lumina electrică intensă pot influența apariția acestor mici pigmentații ale pielii.

Prin urmare, pentru prevenirea pistruiilor se va evita, în măsura posibilităților, expunerea excesivă la soare și la vînt, iar epiderma va fi apărată cu ajutorul unei creme antisolare și a pudrei.

Loțiunile și cremele folosite pentru înlăturarea pistruiilor au însă o acțiune temporară, ele neputînd face ca nedoritele pete să dispară definitiv. De multe ori chiar și o singură expunere la soare poate provoca reapariția lor. Produsele folosite pentru decolorarea pistruiilor produc în genere o cojire a pielii. Această cojire trebuie să se facă însă în mod lent, fără a da naștere la iritații. Dacă pielea se înroșește și se irită prea tare, renunțați imediat la folo-

sirea cremelor respective sau, înainte de a încerca să le folosiți din nou, faceți o pauză de cîteva zile.

Pentru tenurile uscate sau normale sînt indicate cremele grase, în care se încorporează diferite substanțe active. Astfel, se pot folosi cremele „Maria” sau „Floare de munte”, ori se poate pregăti o cremă avînd următoarea compoziție: coldcream 30 gr. hidrocchinon 1 gr, acid salicilic 1 gr, camfor 1 gr. Crema se păstrează într-un borcanel de porțelan sau bachelită, ce va fi ținut într-un loc răcoros și întunecos.

La tenurile grase se va folosi o loțiune cu care față va fi ștersă zilnic și care se prepară din: alcool 50 gr, apă distilată 50 gr, hidrocchinon 3 gr, acid fosforic 0,50 gr. Loțiunea trebuie pusă într-o sticlă de culoare închisă și păstrată într-un loc ferit de lumină.

Folosind unul sau altul din procedeele indicate mai sus, pistruii vor dispărea sau, în tot cazul, culoarea lor va fi atenuată. Dacă reapar, tratamentul trebuie reluat.

În încheiere trebuie reținut în mod cu totul special că folosirea oricărui produs împotriva pistruiilor este categoric interzisă în regiunea din jurul ochilor, care este sensibilă și lesne supusă ridării.

Ileana VIDRAN

De vorbă cu medicul

Întrucît numărul scrisorilor prin care ni se solicită sfaturi medicale este din ce în ce mai mare și răspunsurile ar ocupa prea mult spațiu în revistă, începînd cu acest număr vom trimite toate răspunsurile noastre prin poștă. Deoarece o serie de cititori care ne-au scris în acest sens nu ne-au indicat numele și adresa exactă, îl rugăm să ne scrie din nou. Cititorii respectivi au semnat după cum urmează:

Olga — Botoșani; Un abonat din fostul raion Snagov; Cristescu Bucur — Timișoara; Virg. Băncilă — Bacău; Grama Simion — Brașov; C.I.G. — București; E. Mititelu — Roman; Iche — Iași; Gheorghe S. — Arad; Neli Popa — Cîmpeni;

Mioara C. — Timișoara; S. Ecaterina — Medgidia; N.B. — Brlad; P.P. — Roman; Valeria Alexandrescu — Giurgiu; Constantinescu Adrian — Simeiria; Anghel Ion — București; P.G. — Brașov; Andreescu Mihail — Galați; N. Pănuț — Turda; Radu Silviu — Timișoara; Claudiu — București; C.C. — Craiova; Maria Ioana — București; X.Y. — P. Neamț; S.V.P. — Arad; Liانا V. — Arad; S. Dumitru — București; Lucia — Bicăz; B.P. — Craiova; G. Spancioac — Cluj; Diana — Novaci; I.M. — Baia Mare; P.P. — Brașov.

De acum înainte vom răspunde prin scrisoare numai solicitatorilor de sfaturi medicale care ne vor indica numele și adresa exactă.

Cum și când au apărut mărcile poștale

V-ați gândit vreodată cum au apărut mărcile poștale — acele vignete multicolore atât de răspândite azi în toată lumea și atât de apreciate de colecționarii filateliciști?

La început corespondența scrișă între oameni se trimitea prin curieri particulari și ea nu putea fi folosită decât de clasele privilegiate, care dispuneau de sclavi sau de servitori. Apoi, când au apărut primele organizații poștale care au folosit diligențele pentru trimiterea corespondenței, destinatarul era acela care trebuia să plătească o taxă pentru acoperirea cheltuielilor de transport. Abia în anul 1653 francezul Jean François le Valayer s-a gândit la imprimarea unor vignete care, aplicate pe corespondență, să ateste achitarea transportului de către trimițător. Dar acesta n-a reușit să-i impună ideea, deoarece achitarea anticipată a taxei poștale era interpretată de unii ca o jignire adusă destinatarului (se înșina, pasămite, că acesta n-ar avea bani să plătească).

Mult mai târziu, în secolul al XIX-lea, schimbul de mărfuri și

de corespondență luind amploare, englezii s-au gândit să folosească acest sistem de francare a corespondenței. Legenda spune că ideea a pornit de la o întimplare petrecută într-o comună din sudul Angliei. Un oarecare Rowland Hill a văzut o femeie discutând aprins cu un factor poștal, căruia refuzase să-i achite taxa unei corespondențe pe motiv că n-are bani. Impresionat, Hill s-a oferit să-i achite el această taxă, dar, după plecarea factorului, care nu-i fu surprinșă de auzi pe englezoaică spunând: „Nu trebuia să vă deranjați, fiindcă în plicul primit nu exista nici o scrisoare. Am convenit cu logodnicul meu, care se află la Londra, să facem niște semne convenționale pe partea din afară a scrisorii. Astfel că, numai aruncând o privire, fără s-o deschid, am aflat că e sănătos și că și-a trecut examenul cu bine. Eu îi răspund în același fel și astfel evităm plata taxei poștale”.

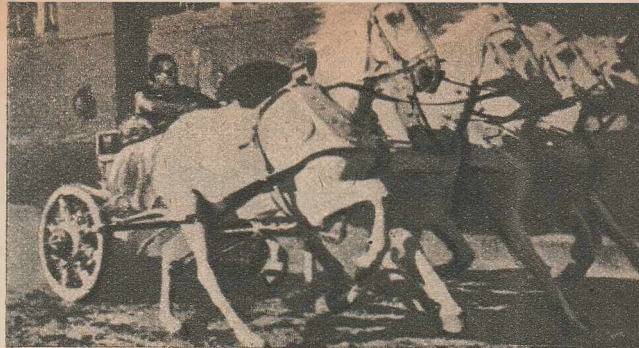
Arădind într-un raport aceste deficiențe ale sistemului poștal și propunând înlocuirea lui prin lipirea pe scrisoare a unei vi-

gnete tipărite — care să ateste achitarea taxei poștale de către trimițător — Rowland Hill a izbutit să obțină, la 7 mai 1839, legiferarea prin Parlament a propunerii lui. Un an mai târziu, la 6 mai 1840, a apărut astfel prima marcă poștală, având imprimată pe ea valoarea de un penny.

Reforma lui Hill a fost apoi generalizată în toată lumea. Pe continentul european primele care au adoptat-o au fost cantoanele elvețiene Zürich și Geneva — la 2 martie 1843. În America a fost introdusă, la 1 iulie 1843, de către Brazilia, iar în Africa, de către Brazilia, iar în Africa, la 21 septembrie 1847.

Începutul emisiunilor de mărci poștale în Europa de răsărit l-a făcut Rusia, în anul 1857, iar șase luni mai târziu (în 1858), a urmat-o țara noastră, cu cunoscuta marcă „cap de bour”.

Primul plic poștal în forma pe care o cunoaștem azi a apărut cu câteva zile înaintea primei mărci, și anume la 29 aprilie 1840 — tot în Anglia — iar prima carte poștală datează din octombrie 1869, având ca țară de origine Austria.

La întrebările cititorilor

DESPRE CURSELE DE CARE

Tov. Cerceluș Victor din Oradea întreabă când au apărut „cursurile de care”, dacă ele erau considerate ca sport — și, în cazul acesta, de ce nu fac parte din jocurile olimpice.

Cursurile de care au devenit spectacole publice cu aproximativ 50 de ani înaintea erei noastre, ele luând treptat locul jocurilor atletice, care au făcut celebritatea Olimpicii din Grecia antică.

Ideea organizării unor astfel de spectacole ar aparține, după unii autori, consulului și conducătorului de oști de pe vremea lui Cezar, Marcus Antonius. După alții, cel care ar fi sugerat popularizarea cursurilor de care ar fi fost însuși fiul vitreg al lui Cezar, Octavianus, care ar fi văzut pentru prima oară un astfel de spectacol în Iliria, unde își făcuse studiile.

Cert e că, pentru o bucată de vreme, cursurile de care au luat locul vechilor lupte ale gladiatorilor în arenele circu-

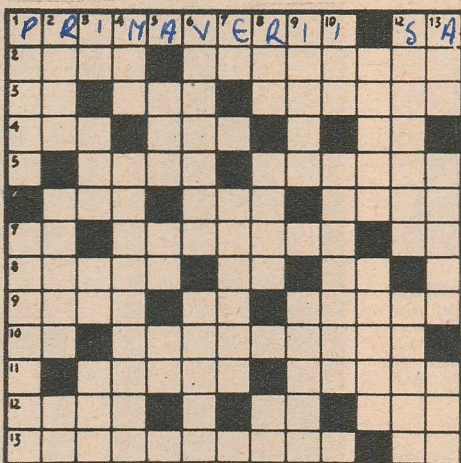
rilor romane, trecând după aceea și în Bizanț.

Trebuie menționat că, o dată cu organizarea cursurilor de care, pentru care erau aduse atelaje și conducători atât din Italia cât și din Grecia, Egipt și Siria, s-a dezvoltat la romani pasiunea pariurilor. Și o dată cu aceasta s-a înfronat corupția. Conducătorii erau „cumpărați”, iar caii dopați, așa încât cursurile nu mai erau o întrecere loială ci un prilej de speculație prin pariuri uriașe. Nici vorbă nu putea fi deci despre sport.

Deși au luat pentru o vreme locul întrecerilor olimpice, cursurile de care n-au rezistat de-a lungul anilor, în timp ce olimpiadele, re-luate în forma lor modernă, au progresat cu fiecare nouă întrecere, ajungând pînă la nivelul înalt de măiestrie sportivă pe care îl cunoaștem în zilele noastre.

Cuvinte încrucișate

NOTE DE PRIMĂVARĂ

ORIZONTAL: 1) „Simfonia...” de Martian Negrea — între cal și călăreț. 2) Se depune pe plante în nopțile senine de primăvară — Autorul poeziei „Azi e zi întâi de mai”. 3) Mirosoasă — Din nou — Animal care naște un singur pui. 4) Riu în Iliria — Răsărit — Conjunție. 5) Galben bronzat — A învolbură. 6) La telefon — Albine fără stup — Firidă. 7) Plantă textilă — Oraș în R.D. Germană unde se organizează în fiecare an un Tîrg internațional de primăvară — Măsură de suprafață. 8) Căsătorie — Notă muzicală — Udrea Olănescu. 9) A

fugi iepurește — Notă muzicală — A sărbători. 10) Vas de lut — Timp neschimbător în buletinul meteorologic. 11) Stimulentul primăverii — Tulpină tiritoare. 12) Primul zburător din istoria omului (mit.) — Eu (od.) — Diminutiv feminin. 13) Autorul versurilor: „Sărman cizmar! Ce demon te-a urșit să stai! Pe trepidul tău barbar, / În noaptea împede de mai?... — Il folosesc multe insecte, ca armă de atac. VERTICAL: 1) Aprilie — Scăldat în razele soarelui. 2) Trandafir — Așa cum se repetă primăvara — Cobalt. 3) În hora

DEZLEGAREA JOGULUI APĂRUT ÎN Nr. TRECUT

ORIZONTAL: 1) Topirceanu — A. 2) Odoleana — Rol. 3) Petunie — Dd — B. 4) Orizon — Fragi. 5) R — Riviera — An. 6) Ac — Ea — Mugure. 7) Sir — Tt — C — Lo 8) Înfloriți — Em. 9) T — Iaia — Cais. 10) Păsărele — Mt. 11) Ara — Est — Caen. 12) Ride — Țăran — A.

ardelenească — Vestitor, cum sînt din partea primăverii rîndunica sau cocorul — Nota redacției — Scormonesc pămîntul. 4) Florar — Plante cu flori albe sau roșiatice care apar primăvara, alături de ghiocel și violete. 5) Vehicul nevăzut pentru mireasma primăverii — Pronume — Cută! 6) „Zori de ziură se revărsă peste vesela natură/Prevestind un soare dulce cu lumină și căldură” (V. Alecsandri) — Pămînt neroditor. 7) Eugen Marinescu — Interzise, așa cum sînt în parcurile publice călcarea și ruperea florilor. 8) Apă de izvor — Insecte pentru... poezii — Serveste. 9) A regenera — Încălțăminte de protecție pe care o abandonezi o dată cu sosirea primăverii. 10) Apuci — Alifie. 11) Celule reproductoare ale plantelor criptogame — Pe cadranele ceasornicelor. 12) Scară care ajută găinilor să se urce la cuibare — Dușmanul plantărilor în nopțile reci ale începutului de primăvară. 13) Metal de culoarea soarelui — Înverzeste pașiștea — Gospodărie agricolă colectivă.

DIAMANTUL ARE UN RIVAL

„T are ca diamantul” — se spune, pentru că într-adevăr diamantul este recunoscut ca avînd gradul maxim de duritate. Există totuși și un alt mineral — e drept, mai puțin cunoscut — care poate sta alături de diamant. El a fost descoperit, acum vreo jumătate de secol, în așchile unui meteorit căzut în Arizona, iar denumirea de „muassanit” îi vine de la numele descoperitorului său. Cercetările făcute ulterior pentru găsirea altor depozite ale acestui mineral au fost zadarnice, fapt care i-a determinat pe oamenii

de știință să conchidă că originea lui este extraterestră. Nu demult, un grup de geologi sovietici au descoperit totuși muassanit în Transcaucasia și Iakutia, în niște roci eruptive care conțineau și diamante. Cea mai valoroasă descoperire a fost făcută însă de expediția complexă a Universității din Irkutsk, în apropierea satului Șamanovo, la est de Bratsk, unde, alături de bucăți mari de diamant, au fost descoperite și cristale de muassanit. În timpul cercetărilor de laborator făcute ulterior s-au găsit, într-o singură rocă, sute de cristale din acest mineral.

Cititorii către cititori

Cojocaru Mioara, elevă cl. a X-a, Pașcani, str. M. Kogălniceanu nr. 22, dorește să corespunde cu elevi și eleve pe teme ca „Să ne cunoaștem tinutul natal”, pe teme de literatură, sport, muzică, cinematografie, prietenie precum și pe teme privind activitatea unor instructori de detașamente de pionieri. Diaconu Cleopatra, Rîmnicul Sărat, str. Dobrogeanu Gherea nr. 19, dorește să facă schimb de fotografii ale artiștilor din diferite țări, insigne, timbre și de vederi.

Gestrescu Marcela, elevă, Brăila, str. Vulturului nr. 6, dorește să facă schimb de fotografii ale artiștilor români și sovietici și vederi.

Croitoru Luci, studentă anul I la Institutul agronomic, Craiova, str. Bariera Vilcii nr. 73, dorește să corespunde și să facă schimb de vederi.

Următorii tovarăși doresc să facă schimb de cărți poștale ilustrate (vederi):

Banu Angelica, Găești, str. 13 Decembrie nr. 34, reg.

Argeș; Irănescu Adriana, Petroșani, str. Minerului nr. 26, B.1; Constantin Maria, comuna Recas, str. 6 Martie nr. 245, reg. Banat; Popescu Bică, Craiova, str. Bariera Vilcii nr. 73; Puian Aurel și Dumitru Ștefan, Hunedoara, str. I.L. Caragiale, bloc 5 ap. 12; Dilski Livia, Gospodăria Agricolă de Stat Recas, reg. Banat; Iacob Grigore, elev, Tulcea, str. Concordiei nr. 24; Grigoraș Iordan, elev, Tulcea, str. Concordiei nr. 17; Mocanu Gheorghe, elev, Tulcea, str. Alexandru cel Bun nr. 74; Tichy Alida, studentă anul II la Institutul pedagogic, Cluj, str. Babeș nr. 25; Ștora Gheorghe, elev, Craiova, cartierul 1 Mai, str. F nr. 6.

Intrucît mulți cititori doresc să-și procure numere vechi ale revistei noastre, îi anunțăm că tov. Nestorescu Lazăr, Colonia Săvinești, bloc 6 ap. 16, reg. Bacău, posedă un număr de exemplare din anii 1954-1958.

UN CEAS UNIC

Unul dintre urmașii ducelui de Alba a dorit să aibă în posesia sa un obiect fără seamăn pe lume. Dorința nobilului infatnat a fost îndeplinită datorită măiestriei unui mecanic parizian, care a construit în anul 1873 un mecanism uluitor — un ceas astronomic universal.

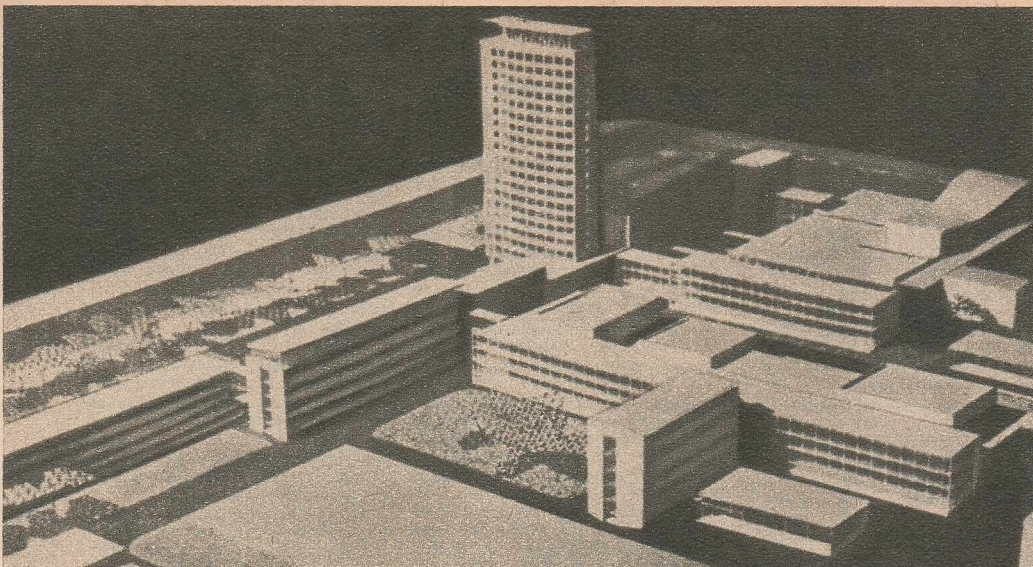
Într-o lădiță de lemn negru, împărțită în trei părți, a fost montat un număr uriaș de roți și roțițe dintate și tot felul de cadrane. Ceasul avea trei instalații de sine stătătoare: una astronomică — care indica mișcarea Pămîntului și a celorlalte planete în jurul Soarelui; una cronologică — care consta dintr-un calendar acționat mecanic; și, în sfîrșit, una geografică — care indica, pe 36 de cadrane,

ora exactă în cele mai mari orașe ale globului. Consultînd acest ceas, puteai ști oricînd citit ora la Londra, la Washington, la Roma sau la Paris, ori puteai afla data conform calendarului gregorian, iulian, mahomedan etc.

În prezent acest ceas se găsește în muzeul orașului Ivanovo din U.R.S.S. Dar cum de a ajuns aci? — vă veți întreba.

După moartea proprietarului, el a trecut în posesia unui elvețian, care l-a vîndut unei companii de afaceriști. Ceasul a fost expus în numeroase orașe ale Europei ca o minune a tehnicii. După mulți ani de peregrinări, ceasul a ajuns la Petersburg, unde a fost cumpărat de un fabricant din orașul Ivanovo. La moartea acestuia, ceasul a rămas în patrimoniul muzeului local.

În 1943 mecanismul ceasului, care încetase de multă vreme să mai funcționeze, a fost reparat, măiestria mecanicului parizian sfîrșind viul interes al vizitatorilor muzeului.

ASA VA ARĂTA complexul Palatului Radiodifuziunii și Televiziunii din Varșovia, a cărui construcție va începe în acest an.

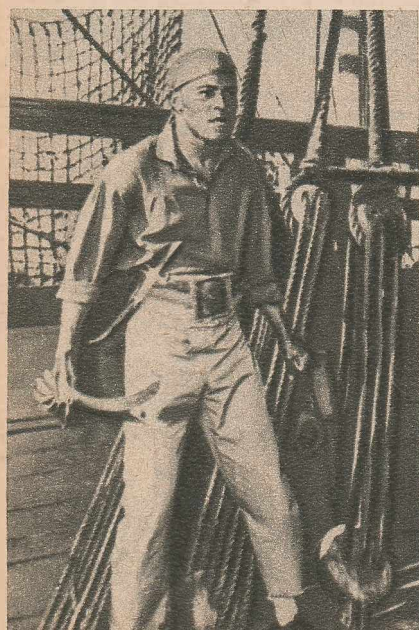

LIMBA AMHARĂ, limba de stat a Etiopiei, este unul din obiectele de studiu la Facultatea de limbi orientale de la Universitatea „A.A. Jdanov” din Leningrad. Amhara este predată aici de către profesorul Assaf Gambremeriam și colectivul său de catedră. În fotografie, profesorul Assaf Gambremeriam (în mijloc) prezentând studenților ziarul etiopian „Vocea Etiopiei”.

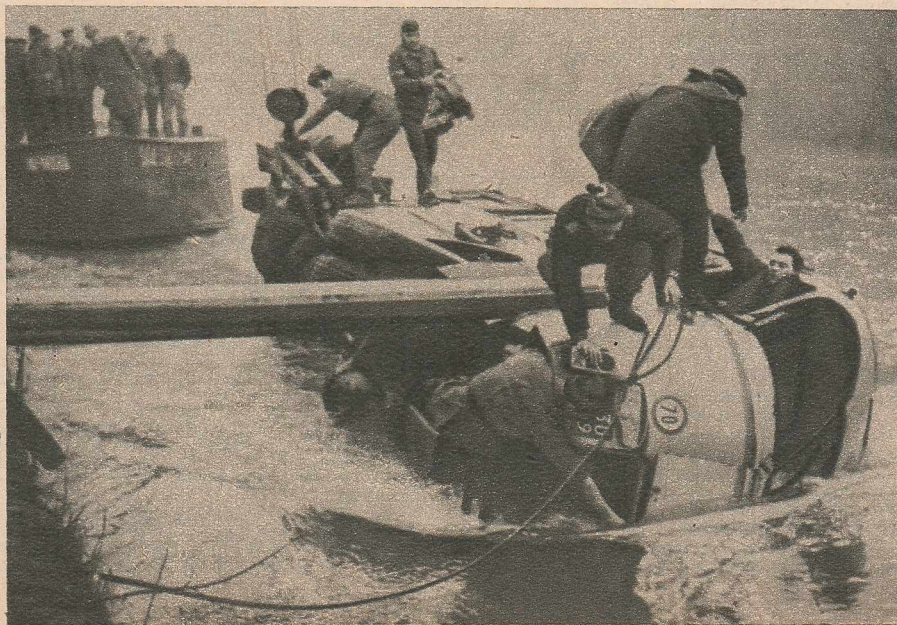
PATINAJ... ACUM 1300 DE ANI. În urma săpăturilor arheologice efectuate în apropierea satului Popina, regiunea Silistra (R.P. Bulgaria), pentru a se descoperi vestigiile ale culturii popoarelor slave, a fost găsită și o pereche de patine confecționate din oase de cal.

CA SĂ FACĂ RECLAMĂ produselor sale, o firmă de articole de papetărie din Londra a expus un creion mai mare decât „un stat de om”. Numai că oamenii respectivi sînt... liliputanii Nikki și Billy, de la ciroul londonez „Bertram”.

ATLETUL „PIRAT”. Sub înfățișarea acestui fioros pirat se ascunde negrul american Rafer Johnson, campion olimpic la decathlon, angajat în prezent de o casă americană de filme ca să interpreteze pe ecran un rol de senzație. Faptul că atletul este un om de culoare nu-i deranjează de astă dată pe producătorii filmului, de vreme ce apariția lui pe ecran reprezintă o atracție rentabilă.

ACCIDENT CU URMĂRI GRAVE. 9 muncitori italieni și-au pierdut viața și alți 36 au fost răniți în urma unui accident petrecut recent lângă Milano. Autobuzul care-i transporta la lucru a derapat și a căzut într-un canal adînc de 2,7 metri. În fotografie, operația de scoatere a autobuzului din canal.

AM GUSTAT FRUMUSEȚEA ARTEI ROMÎNEȘTI

În cursul lunii martie Muzeul Național din Damasc a găzduit Expoziția de artă plastică contemporană românească, prezentată anterior la Cairo și Alexandria. Atât personalitățile de frunte prezente la inaugurare, printre care prof. Sabet El Aris, ministrul Culturii și Orientării Naționale în guvernul central și în guvernul Regiunii siriene a R.A.U., cât și numeroșii vizitatori s-au oprit îndelung și cu interes în fața lucrărilor picturale, de grafică și sculptură aparținând artiștilor contemporani din România — Corneliu Baba, I. Jalea, J. Perahim, Gy Szabo Béla, Ligia Macovei, Mariana Petrașcu, Corina Belu-Angheluță, Constantin Baciu, Al. Clucurencu, Vida Geza și alții — exprimându-și admirația față de operele expuse.

Numeroasele însemnări cuprinse în cartea de impresii constituite de asemeni o mărturie grăitoare a aprecierii de care s-a bucurat expoziția. Dr. Youssef Chakra, secretar general în Ministerul Culturii și Orientării Naționale, a exprimat, de pildă, „profunda admirație în fața acestei splendide expoziții artistice”.

„Minunata dumneavoastră expoziție ne-a oferit ocazia să gustăm frumusețea artei” (Abdalah El Laham); „Este cea mai frumoasă expoziție pe care am văzut-o vreodată” (Amin Chafaka); „Arta românească a atins mărfa în sculptură și pictură...” (Naef El Ichah) — iată numai câteva spicuri semnificative din cartea de impresii.

Evenimentul s-a reflectat pe larg și în publicațiile siriene. Buletinul presei arabe din Damasc seria între altele: „Operele expuse ne oferă o idee a nivelului ridicat atins de arta românească contemporană și o oglindă foarte fidelă a societății actuale în România, redată de geniul celor mai eminenți artiști români. Ele reflectă în același timp lupta populară din trecut pentru obținerea dreptății sociale și pentru progresul național...”

Iar ziarul „Dimack al Massa” sublinia că artiștii plastici români „au reușit să ne facă cunoscută arta românească și să contribuie la întărirea prieteniei dintre cele două popoare arabe și poporul român”.

Expoziția a constituit de asemenea obiectul unei emisiuni de 35 de minute la televiziunea din Damasc. După prezentarea unui film consacrat expoziției, a urmat o convorbire organizată de „cercul de artă din Damasc” la care a participat Hassan Kamal, directorul secției de artă modernă a Muzeului Național din Damasc, și cunoscutul artist plastic sirian Khaled Manaz. Hassan Kamal a subliniat că expoziția este considerată „printre cele mai mari și cele mai importante care au fost organizate în provincia siriană”.

Expoziția de artă plastică contemporană de la Damasc a lăsat cele mai frumoase impresii în rândul iubitorilor de artă din R.A.U.

Damasc, martie 1961

Khalil LAHAM

Aspect de la inaugurarea expoziției; sînt prezenți Sabet El Aris (al doilea din stînga), dr. Youssef Chakra (primul din stînga) și alte personalități de seamă ale vieții publice și culturale din provincia siriană a R.A.U.

Un nou astronaut—Zviodocika

Presa mondială continuă să comenteze lansarea de către Uniunea Sovietică în ziua de 25 martie a celei de-a 5-a nave-satelit, precum și aterizarea ei la comandă în regiunea stabilită, după ce fusese plasată pe o orbită în jurul Pământului.

Cățelușă Zviodocika — fotografiată la întoarcerea din spațiul cosmic — ca și ceilalți „călători” aflați pe bordul navei, diferite organisme animale și vegetale, s-au înapatat cu bine pe Pământ.

Acest nou succes al oamenilor de știință sovietici apropie ziua în care primul om va zbura în Cosmos.

Rebelii din Laos suferă grele înfrîngerii, fiind siliți să se retragă în fața loviturilor trupelor căpitanului Kong Le și ale detașamentelor de partizani. Pretutind în localitățile eliberate, forțele patriotice sînt primite cu entuziasm de populație. În fotografie: soldați ajutînd populația eliberată la strînsul recoltei.

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

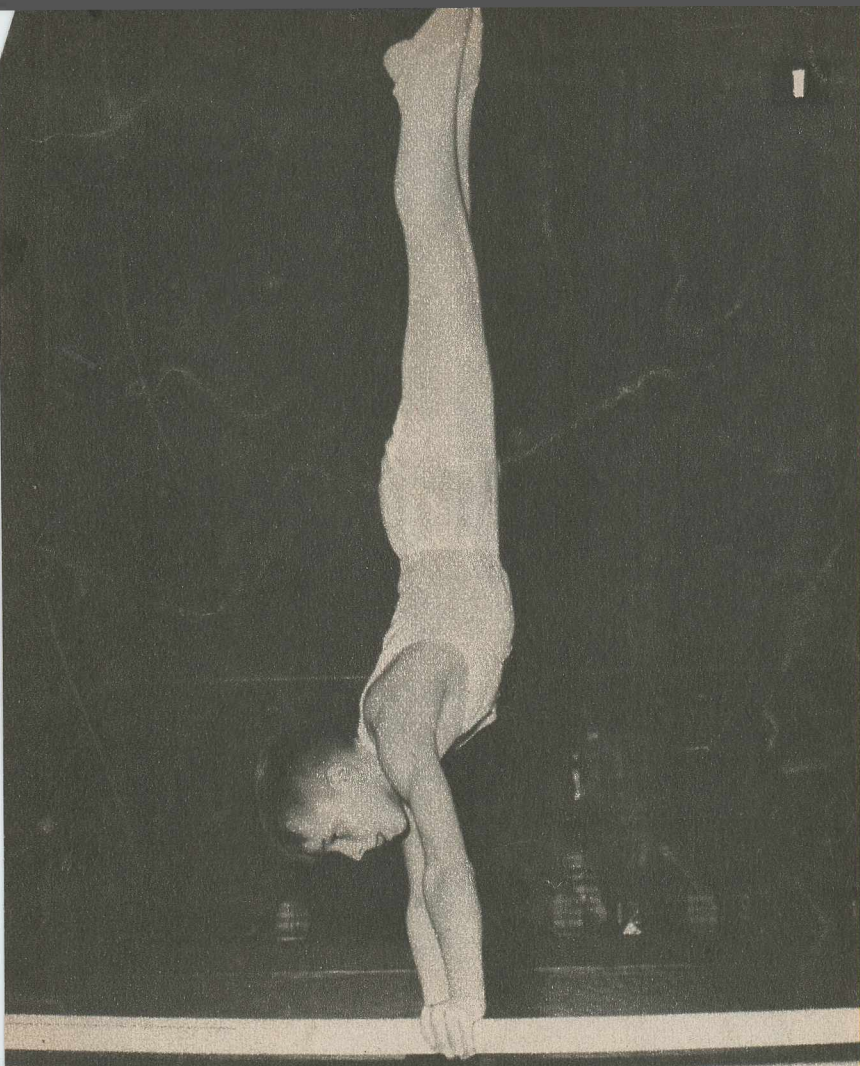
Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factoriile poștale și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

1 Finalele campionatului republican școlar de gimnastică care au avut loc în sala Floreasca s-au bucurat de succes. În fotografie: elevul Petre Mihaiuc, din clasa a VI-a a Școlii medii nr. 35 din București, în timpul unui exercițiu la paralele.

2 În cadrul întâlnirii de lupte clasice dintre R. P. R. și R.S.S. Gruzină, M. Schultz (R. P. R.) l-a învins la puncte pe Șota Sepașvili.

3 Jocul echipei de fotbal U.T.A. a fost o revelație pentru cei ce-au asistat duminică la întâlnirea aceasta cu echipa bucureșteană Progresul. Preocupați de joc și mai puțin de rezultat, arădenii au obținut o victorie fără drept de apel (4-1), desfășurând totodată un fotbal de calitate, apreciat de spectatori.

4 Desfășurarea partidei de rugby dintre C. F. R. Grivița Roșie și Dinamo a confirmat celor aflați în tribunele stadionului Dinamo valoarea apropiată a celor două formații. Doar ultimele secunde ale meciului au decis pe câștigător: echipa ceferistă, cu scorul de 6-3 (3-3). În fotografie: un atac al „treisferturilor” feroviare.

